

יחדין
ארגון נוער

ירחון פעילות חודשי
ארגון הנוער 'יחדין'

נושא החודש:

מפיצים את האור

חוברת הדרכה

חודש כסלו תשפ"א | מותאם לגילאי יסודי

ירחון פעילות
חודש כסלו

נושא החודש:

מפיצים את האור

מותאם לגילאי יסודי

ירחון פעילות 'יחדיו' | חודש כסלו תשפ"א

נושא: מפיצים את האור

כעת הגיע תורה של השמש. זו, הוציאה קרן חמימה ומלטפת, ליטפה את האיש, כמו מנסה להרגיעו כי חלפה עברה לה הסערה, והגיע הזמן להרפות מהכובע. האיש קלט את המסר והסיט את הכובע מעט לאחור, מרפה את אחיזתו. הוציאה השמש קרן נוספת מחממת, זיעה קלה החלה ניגרת ממצחו של האיש. השמש שידרה גל חום נוסף, ואז זה קרה - נטל האיש את הכובע והסירו מראשו.

השמש, בחום ששידרה, ניצחה את הרוח על כל עוצמתה בסופה ובסערה.

ומכאן אל חניכי 'יחדיו' היקרים, ככל שנחמם את מקורותינו, נוסיף סיפורים, משלים והסברים נפלאים על גאוות היחידה של העם היהודי, על יהדות מאירה פנים, כך נצליח יותר להכניס חמימות יהודית לליבם.

לא ברוח, בעוצמה ובנוקשות, אלא בחמימות מלטפת ואוהבת, נבנה את האישיות של החניכים היקרים ונשריש בהם את האמונה.

מטרת הנושא:

מטרתנו להשריש בחניכינו את גאוות היחידה להיות יהודי, ויחד להוריד את ההבנה של 'אני יהודי' אל חיי המעשה בשטח, לא רק כהגדרה במילון.

בל נשכח את שלושת המטרות שלנו:

לחוות חיי תורה מתוך שמחה ואושה, לשאוף להצליח ולנצל את הפוטנציאל שלנו, ולקחת אחריות על עצמינו, סביבתנו ועל העתיד שלנו.

נושא החודש:

מפיצים את האור - זהות יהודית.

מהו יהודי, חשיבותו של כל יהודי, גבורה יהודית אמיתית, כמה כיף להיות יהודי, איך נזכה גם אחרים לחיות חיים יהודיים, חיים על קידוש ה', ועוד...

רקע לנושא:

בהתקרב חג החנוכה, חג בו אנו למדים מחדש על עומק זהותו של העם היהודי ותרבותו אל מול תרבות יוון, אין מתאים מחודש זה לחזק אצלנו את הזהות היהודית.

אגדת עם מספרת: הרוח והשמש התחרו ביניהן, כוחה של מי רב יותר. החליטו השתיים לנסות את כוחן על כובעו של ברנש שהזדמן לרחוב. מי שתצליח להסיר את כובעו של האיש, היא המנצחת.

יצאה הרוח ונשבה לכיוון כובעו של האיש, אך ההלך שחש ברוח הנושבת מיהר להדק את כובעו לראשו, כך שלא יוכל ליפול ברוח מצויה. הגבירה הרוח את עוצמת משב האוויר, והתקרבה אל הכובע בשריקה עזה. אולם, ככל שהגבירה את עוצמתה, כך גברה אחיזתו של האיש בכובע. עוד פעמים מספר ניסתה הרוח את כוחה, כמעט שהעיפה את האיש בעוצמתה, אך את הכובע מראשו לא הצליחה להסיר.

משרד ראשי: רחוב גבעת שאול 27, גבעת שאול, ירושלים
טלפון: 077-40-50-813 פקס: 077-40-50-813
דוא"ל: c0774050812@gmail.com

מזכ"ל התנועה: אילן קוסמן
ניהול תוכן: ישראל שילה
כתיבה: ראובן מילצקי
עריכה: מרדכי רוזנברג
גרפיקה: סטודיו 'דינמי' - שלומית כהן

© כל הזכויות שמורות לארגון הנוער 'יחדיו'

נושאי המפגשים לחודש זה:

- 5 | **מערך 1** | אין אומתנו אומה - אלא בתורתה!
- 15 | **מערך 2** | כיף להיות יהודי!
- 23 | **מערך 3** | גבורה יהודית
- 31 | **מערך 4** | מחזירים אהבה להשמצה
- 39 | **מערך 5** | כל ישראל אחים
- 47 | **מערך 6** | חידודון - לחיות על קידוש ה'!
- 55 | **מערך 7** | הפצת האור על ידי הארת פנים
- 64 | **מערך 8** | מסיבת חנוכה

מבצע החודש סיפור משפחתי

כל חניך יכתוב סיפור משפחתי על המושג 'יהודי'. אפשר ורצוי להיעזר בהורים ובסבים כדי לקבל חומר מתאים.

זה יכול להיות סיפור על קרוב משפחה שנהרג על קידוש השם בשואה או במלחמה. או סיפור על מסירות נפש למצוות וכדו'.

חניך שיביא סיפור מרתק יזכה בפרס. הסיפור המרתק ביותר יזכה את כותבו בפרס גדול.

אל תפספסו
את מסיבת החנוכה

בסוף החוברת...
פרטים בחוברת
ובהמשך גם במייל
מתכננים לכם משהו יפה!

מסיבת חנוכה

אין אומתנו אומה אלא בתורתה!

מה הפירוש 'יהודי'? מיהו 'עם ישראל'? כשנתבונן, נראה שלא כל כך פשוט לענות על השאלות הללו.

ילד אנגלי - כמשל - יודע בוודאות מה זה 'להיות אנגלי', ההגדרה הלאומית שלו מבוססת על - מולדת: אנגליה. שפה: אנגלית בריטית. תרבות: אוכל, לבוש ושירה אנגלית.

לעומת זאת, אי אפשר לומר על העם היהודי שיש לו מולדת, כי העם נוצר עוד לפני שקיבל את ארץ ישראל, וכן בכל הגלויות שעם ישראל לא היו על אדמתם, זה לא גרע מהם להיות עם. אותו דבר לגבי שפה, הן עם ישראל דיבר בגלויותיו באין-ספור שפות. וכן תרבות משותפת לא הייתה ליהודים בגלויותיהם. אז מי אנחנו?

בנוסף, קיומו הניסי של עם ישראל מעורר מאז ומעולם את תמיהת העולם. ההיסטוריה זורמת בקצב הזמן, העולם הולך ומשתנה: תרבויות מתנוונות ונכחדות, עמים ואימפריות קמות, צוברות עוצמה ולאחר מכן שוקעות.

אך דבר אחד אינו משתנה, אינו נעלם ואינו נכחד. הוא מזדקר לעין, מתעקש לרשום את שמו בכל אחד מדפי ההיסטוריה. בן אלמוות הוא: זהו העם היהודי!

אין זאת כי אם אצבע אלוקים היא!

מה זה אומר לנו? הבה נתחיל..

שאלות לדיון

יש מדרש מפורסם - "בשביל ארבעה דברים נגאלו בני-ישראל ממצרים: שלא שינו שמם, לא שינו את לשונם, לא אמרו לשון-הרע, ולא נמצא אחד מהם פרוץ בעריות" (שיר השירים רבה פרק פד, וכן ויקרא רבה פרק לב). ובילקוט 'לקח טוב' (שמות פרק ו) הוסיף עוד דבר: "ולא חילפו את שמלותם".

כלומר בזכות הבידול שבני ישראל יצרו מהעם המצרי, נגאלו ממצרים. אם נבחן את הדברים היום, האם ראוי לומר כך על נס ההשרדות הבלתי רגיל של עם ישראל, מאז יצא ממצרים ועד היום? הרי עם ישראל שינה אין-ספור לשונות, אין-ספור שמות, ואין-ספור לבושים, וגם לא נראה שבכל הגלויות הם שמרו על לשונם. ובכל זאת, עם ישראל זכה לשרוד ולנצח את כל אויביו שביקשו לכולתו.

- **אם כן, האם יש הסבר הגיוני כלשהוא, להשרדותו הניסית של העם היהודי במשך אלפי שנות גלות קשה, ופיזורו בין העמים?**
- **האם יש לנו מה לעשות כדי להמשיך ביתר שאת את ההשרדות הזו, ואף לקרב את הגאולה העתידית והסופית?**
- **מדוע אנו חוגגים לדורות דווקא את נס חנוכה? הרי ניסים רבים נעשו לעם ישראל במרוצת הדורות, כאשר קמו עלינו זדים לכלותנו והקב"ה הצילנו מידם (כגון מלחמת סיסרא, עמון ומואב, ועוד אירועים רבים המוזכרים בתנ"ך). מה מיוחד דווקא בנס החנוכה?**

תשובה

רבי צדוק הכהן מלובלין (פרי צדיק, סוף פרשת משפטים). מסביר באריכות את ההבדל בין גאולת מצרים שנעשתה בחיפזון, לבין הגאולה האחרונה העתידית עליה נאמר (ישעיהו נב, יב) "כי לא בחיפזון תצאו". ההבדל הוא **שבינתיים ניתנה תורה** והיא מונעת מעם ישראל את ההשתקעות בשערי הטומאה, אבל ביציאת מצרים עוד לא היתה תורה לישראל, ואז נדרשה גאולה בחיפזון כדי שלא ישקעו בטומאה.

בכך מובן למה אז, בגלות מצרים, שרדו היהודים רק בזכות ההבדלים החיצוניים כדוגמת שמם, שפתם ושמלתם. כי אז עוד לא היתה תורה, ובלעדיה - לא היה קיום לעם ללא סממנים חיצוניים.

וכן כתב בשו"ת אגרות משה (אורח חיים, ח"ד, סימן סד) כי מה שאמרו חז"ל שאבותינו נגאלו ממצרים בזכות מה שלא שינו את שמם - מעלה זו שייכת רק קודם מתן תורה, שאלמלא היו מקפידים על שמותיהם, לא היו ניכרים כלל כאומה בפני עצמה, ולא הייתה מתקיימת אמונת הגאולה. **אבל לאחר מתן תורה, שוב אין לנו אלא את מה שאסרה והתירה תורה**, ובטלה מעלת הקפדה על שמות עבריים (אולם סיים שם שהוא מפחד לחדש דבר זה בלי ראיות גדולות).

כך מסכם זאת רבי סעדיה גאון "אומתנו בני ישראל אינה אומה אלא בתורתה!" (האמונות והדעות מאמר שלישי פרק ז').

אם כן נסכם, מהי הייחודיות של עם ישראל, זו ששמרה עליו בכל הגלויות, זו שבזכותה ניגאל, וזו שעלינו להמשיך ולהקפיד עליה מכל משמר? **התורה הקדושה!**

נכון, לא כולם בעמינו שומרים תורה ומצוות לדאבוננו, אך זכות התורה מאחדת ומשמרת את עם ישראל בהשרדותו בגלות, והיא זו שגם תגן עליו מכל צרה, ותגאל אותו, במהרה בימינו! זו, אם כן, הזכות הגדולה שבגינה עם ישראל זוכה לסייעתא דשמיא עצומה ולניצחון בכל המלחמות.

אמור מעתה: בזכות מה ניצחנו את הנאצים? בזכות התורה! בזכות מה ניצחנו במלחמת ששת הימים? בזכות התורה! בזכות מה אנו שורדים היום, ומתרבים, וגדלים בארצנו, יחסית באושר לעומת גלויות קודמות? רק בזכות התורה!

זהו גם מהות חג החנוכה.

חז"ל מלמדים אותנו כי ימי החנוכה נקבעו לדורות לא רק כזכר לנס, אלא יש בהם מהות מיוחדת. המלחמה שהיתה בין היוונים ליהודים לא היתה מלחמה רגילה. היוונים לא רצו להרוג את עם ישראל **בגופם**, אלא רצו "סך הכל" להשפיע עליהם את **תרבותם**.

צר היה ליוונים לראות עם אחד שאינו מושפע מתרבותם, ודבק בתרבותו העתיקה. הדבר פגע בציפור נפשם, ובנקודת שיא גאוותם. בדרכים רבות ניסו להעביר את היהודים על דתם ואמונתם, וכך הייתה התורה נתונה בסכנת קיום חס ושלום. יהודים אשר הסכימו לקבל עליהם את תרבות יוון - לא רק שלא התנכלו להם להורגם, אלא אף זכו ליחס של כבוד מצד היוונים, וחלקם קיבלו משרות חשובות.

אך אז קמה לה קבוצה של יהודים, הנאמנים לשמירת התורה והמצוות. קראו להם 'חשמונאים', הם הסתכנו כדי להילחם ביוון - האימפריה הענקית. הם ידעו מראש כי לפי כל תחזית הגיונית, סיכויי ההצלחה שואפים לאפס! **ובכל זאת - מטרדם לא היתה דווקא לנצח - כי אם להילחם!**

"ומה עם תפילה במניין, לימוד תורה, גמילות חסדים?" שאל הרב.

על פניו של המארח עלתה הבעת אי נוחות, והוא אמר: "למה לקטרג, כבוד הרב? מספיק שאנחנו לא עושים עבירות. גם זה לא קל בעיירה כזו. לגבי מצוות - השם יעזור..."

הבין הרב שבקהילה השתרשה תפיסה מוטעית ולפיה - מספיק להימנע מעבירות, ובכך היהודי ממלא את חובתו בשלמות. הם חשבו בטעות שמצוות - הן עניין לצדיקים בלבד... כבר עשרות שנים לא היה להם רב ומורה דרך, שיסביר להם את הטעות שעלתה בידם.

למחרת שלח הרב האורח את שמשו להודיע ליהודי המקום שמישהו מת במפתיע, והרב האורח מבקש שהם יגיעו ללוות את המת בדרכו האחרונה.

כשהיהודים הגיעו לבית הכנסת, עמד הרב ליד ארון המתים העטוף בטלית, ופניו עצובות. איש לא ידע מיהו הנפטר, והם המתינו בסקרנות להספדו של הרב.

"רבותי היקרים", פתח הרב בהספדו, "אנו מלווים היום למנוחות מישהו שלא דיבר בכל חייו לשון הרע. הוא לא נטל פרוטה שלא שייכת לו ולא הוציא מפיו דבר שקר".

"לא רק שהוא לא דיבר דיבורים אסורים", המשיך הרב, "אלא שהוא לא דיבר בכל ימי חייו שירה בטלה. למרות כל ייסוריו הוא מעולם לא התלונן. לעיתים קיללו אותו, לפעמים אפילו היכו אותו, אבל מעולם, מעולם לא שמענו מפיו אפילו מילה אחת נגד שום אדם. את סבלו נשא תמיד בדומיה ולא התלונן בפני איש!"

תושבי העיירה הביטו זה בזה בתימהון. כיצד ייתכן שצדיק גדול כזה חי בקרבם, והם כלל לא ידעו!

והרב המשיך בקול בוכים: "הנפטר שלנו הסתפק במועט. לא היה לו עניין במותרות. בכל חייו הוא לא אכל בשר ולא שתה יין. הוא לא בא בטענות לאף אחד וחי בפשטות מוחלטת".

"אבל מי זה?" נשמעו קולות מתוך הקהל. "מי האיש ומה שמו?"

הרב נתן אות לשמשו, והוא הוריד בבת אחת את הסדין מארון המתים.

כל משתתפי הלוויה נרתעו בבהלה, ולאחר רגע הפכה הבהלה לכעס ולתדהמה. בתוך הארון שכב... חמור מת!

כי המטרה היא - להמשיך לשאת בגאון ובגאווה את מורשת היהדות העתיקה. ומכיוון שמטרתם הייתה קדושה, חולל להם ה' יתברך ניסים. המעטים והחלשים, ניצחו את הרבים והחזקים. היה זה נס עצום!

הניצוץ היהודי הזה לא כבה בכל הגלות הקשה והארוכה, במשך אלפי שנים עם ישראל נשאר בקדושתו הנצחית. בכל ארצות גלותו, בבבל ובספרד, באשכנז ובפולין, במרוקו ובתימן - עם ישראל לא התבולל למרות כל הצרות, ונשאר קשור לקב"ה, "כי לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב".

בימי החנוכה, נבעיר את הניצוץ היהודי שבלבנו, ונחזק את זהותנו כיהודים, הדבקים בתורה ובמצוותיה, ושואפים לגדול כבן תורה שיהדותו מכוונת את כל אורחות חייו.

סיפור 1 | הללויה האפטיצה

סופת שלגים עזה פקדה את האזור, והסוסים שמשכו את העגלה כבר התקשו לצעוד בשלג הטובעני. בתוך העגלה ישב אחד מרבני האזור שהיה בדרכו לעיר אחרת, אבל עכשיו, כשהשלג החל להיערם, הוא הבין כי יצטרך למצוא לעצמו מקום לינה באחד הכפרים, ולהמתין עד שהסערה תחלוף.

אחרי כמה דקות אכן נראה לצד הדרך כפר קטן. העגלון הפנה את הסוסים ונכנס אל הכפר, ועד מהרה פגש אותם אחד היהודים והזמין את הרב ואת העגלון לביתו, לשתות כוס תה ולהתחמם מול האח הבערת.

היהודי המארח סיפר לרב שבכפר קיימת קהילה של כמה עשרות משפחות יהודיות. יש להם בית כנסת ובית קברות, אבל רב ומורה דרך אין להם. רבה האחרון של העיירה נפטר לפני כמה עשרות שנים, ומאז לא היה רב אחר.

"ומה המצב הרוחני של היהודים פה?" שאל הרב את היהודי.

"ברוך השם, כולנו בעיירה צדיקים. אם כולם היו כמונו, המשיח היה מגיע מזמן!" אמר היהודי.

הרב התפלא לנוכח ההצהרה, אבל אמר בליבו: אולי באמת הגעתי לעיירה כל כך נידחת, שאפילו היצר הרע לא מגיע לפה...

היהודי סידר לרב מקום להתאכסן בו, אצל אחד מידידיו, וגם כאן התעניין הרב על מצב הדת של הקהילה. "כולם פה בסדר גמור", אמר היהודי השני. "לא גונבים, לא רוצחים, לא משקרים - ממש כמו שצריך".

מחר בבוקר לבית המושל!"

למחרת בבוקר, לא נכנס איש מן התושבים היהודיים לבית המושל, אף אחד מהם לא ראה עצמו ראוי לתפקיד. אולם רבים מהם התגודדו סביב חצר בית המושל, כדי לראות מי עשוי להיות הרב הבא שלהם. מרחוק נראה יהודי שלראשו כובע רחב ולגופו חליפה ארוכה. עודם מתבוננים מיהו האיש המעוניין להיות רבם, והנה לחרדתם הם מזהים שזהו סאשה, גוי 'למהדרין', ערל בן ערלים! סאשה צועד מעדנות אל בית המושל...

"מה עושים?" שאלו היהודים אלו את אלו. "אסור לנו לאפשר לו להיות רב! למרות כל הכבוד והאמון השוררים בינינו לבין הגויים, לא יתכן שהרב שלנו יהיה בעצמו גוי! אבל כיצד נמנע ממנו את המזימה?" סאשה הביט עליהם מחויך. הוא תכנן לגרוף קופה, ולקבל לעצמו תפקיד שיפרנס אותו בכבוד. במקום שאין רבנים - הוא יהיה רב...

הפיקח שבחבורה - יהודי בשם יוסף - נרתם להצלת הקהילה. הוא החליט להיכנס לבית המושל ולהציע את עצמו, בבחינת 'הרע במיעוטו'. לפחות לא יהיה להם רב גוי. 'מהם התנאים לבחירת הרב?' שאלו יוסף וסאשה את המושל. הלה השיב: 'על המתמודדים לשאת בפני דרשה מספרי היהודים, ומי שדרשתו תישא חן בעיני יותר - הוא יהיה הרב'.

המבחן נקבע למחרת. באותו לילה לא עצמו היהודים עין. הם הרבו בתפילה, וקיוו להצלחתו של יוסף. גם סאשה התכוון בביתו...

בהגיע הזמן התייצבו שני המועמדים בפני המושל, וכמה יהודים הורשו להיכנס ולצפות בתחרות. 'סאשה, בכבוד!' החווה יוסף בידו, וסאשה הגוי פצח בדרשה שהכין.

התברר כי סאשה השקיע, ולמד היטב את המשנה הראשונה מששת סדרי המשנה. סאשה הרצה את דברי המשנה והוסיף מדברי המפרשים, הוא אף סיכם את ההלכות העולות מן המשנה. בקיאותו היתה מדהימה - יחסית לגוי - והצופים היהודים זעו באי נוחות בכיסאם. איך יוכיח יוסף שהוא טוב יותר מסאשה? איך יסביר למושל שסאשה הגוי יודע רק משנה אחת, ובכל מקרה ידענותו לא מכשירה אותו להיות רב בישראל? אבל דוקא יוסף עצמו, לא היה נראה מוטרד.

כססיים, מחא המושל כפיים בהנאה וחיך לעומת סאשה. "יפה מאד!" החמיא לו, "וכעת תורך, יוסף". היהודי נעמד על מקומו, פתח את הספר שבידו - היה

הרב המתין מעט עד שסערת הרוחות תירגע והמשיך: "כפי שאתם רואים, לא שיקרתי בשום מילה. החמור לא משקר, לא גונב, מסתפק במועט ולא מתלונן - אבל בכל זאת הוא נשאר חמוה, ומדוע? כי כדי להיות בן אדם לא מספיק לנקוט ב"סור מַרְע". לא מספיק להימנע מעבירות וממעשים רעים, אלא צריך גם "עשה טוב" - לעשות מצוות, להתפלל, ללמוד תורה ולגמול חסד האחד עם השני".

יהודי הכפר הבינו את הלקח. הם ביקשו מהרב להישאר אצלם תקופה מסוימת, ולהדריך אותם כיצד להיות יהודים טובים.

! תובנה

יש אנשים שחושבים שאם הם לא משקרים ולא גונבים, הם אנשים טובים. מה צריך להיות צדיק ולהשקיע במצוות? העיקר להיות אדם ישר! ואכן היושר חשוב מאוד, אבל התורה הקדושה מדריכה אותנו בכל צעד בחיינו, ומלמדת אותנו לקיים מצוות, להתפלל, ללמוד תורה, ולא רק להיות 'אדם הגון'. "סור מרע, ועשה טוב!"

סיפור 2 | הגוי שרצה להיות רב

מאת שמחה פשיטיק, מתוך 'שלוש לעם'

יהודי העיירה המרוחקת היו נבוכים. מי ימלא את מקומו של רבם הנערץ? מי חליף את הרב הישיש בדרשותיו המעוררות לתשובה, בפסיקותיו ההלכתיות, בדרכי הנועם שלו, וביכולתו לחמם את הלבבות ליראת שמים ולשקידה בתורה?

תושבי העיירה היהודים היו עסוקים בפרנסתם, ולא היה מהם מי שראוי למלא את מקום הרב כהוגן. הצעות שונות עלו וירדו: אולי נביא רב ממקום אחר? אולי נשלח מישהו מתוכנו ללימודים של שנתיים כדי שיוכל לכהן כרב?

מושל העיירה הנכרי, הבחין במצוקת נתיניו היהודים, והחליט ליטול את משימת מציאת הרב לעצמו.

הוא שלח את אחד מעבדיו, והלה הסתובב בין סמטאות העיירה כשהוא רוכב על סוס ומכריז: "מי שמבקש להגיש מועמדות לתפקיד הרב היהודי, שייגש

הפעלה | אולפן שירים

משפט פתיחה:

משחק משעשע במיוחד, מפתיע ומעודד יצירתיות.

המשחק ממחיש לנו כמה אנחנו מחוברים לרוח [במקרה הזה - שירה], דבר ששמר עלינו במשך הגלות.

הסבר כללי:

תחרות זיהוי שירים על ידי ציור / תחילת שיר / גרגור השיר...

חומרים נדרשים:

- לוח או דף גדול, ולורדים ללוח.
- נגן עם שירים מוכרים + רמקול להשמעה.
- בקבוק מים.

הסבר מפורט בשלבים:

1. היום נשחק משחק של זיהוי שירים ב-3 שלבים. בשלב ראשון: משתף אחד ניגש ללוח ומתחיל לצייר משהו שיזכיר שיר מוכר, הראשון שמזהה את השיר ושר אותו - מנצח.
2. דוגמה: ציור של פרצוף מחייך ושמח, לצד חבילה גדולה ועליה כתוב 'מצוה'. השיר: מצוה גדולה להיות בשמחה.
3. **שלב שני:** כל אחד משמיע לשני תחילתו של שיר, רק את הצלילים הראשונים, מילה אחת או חצי מילה מהשיר, ועל שאר המשתתפים לגלות מה השיר [ניתן לתת רמזים]. מנצח: מי שגילה הכי מהר את השיר של חברו.
4. **שלב שלישי:** כל אחד בתורו ממלא פיו מים, ובעוד המים בפיו הוא מגרר שיר מוכר, על שאר המשתתפים לגלות מהו השיר. מנצח: מי שגילה הכי מהר.

זה חומש בראשית - והחל קורא מתוכו: "בראשית ברא אלוקים את אדם ואת חוה", יוסף החל להסביר ולפרט את סדר בריאת העולם. דבריו היו מעניינים, אולם כושר הדיבור שלו לא השתווה לזה של סאשה הגוי.

כשסיים מחא המושל שוב כף אל כף, אבל הפעם בהתלהבות פחותה בהרבה. גם החיוך שעל פניו לא היה רחב כמו קודם, כשחייך לסאשה.

"דיברת יפה", פנה ואמר ליוסף. "אבל ידיך כאן דיבר יותר יפה ממך. ולכן, בכל הכבוד, אני חושב שהוא ראוי לכהן בתור הרב היהודי של העיירה".

יוסף ביקש את רשות הדבור: "מושל נכבד, הרשה לי להראות לך את הספר שבידי. זהו חומש בראשית, ובו אכן מופיע סדר בריאת העולם. הנה תוכל לראות שכתוב בו 'בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ'. ואלו אני קראתי כביכול מתוכו ואמרתי 'בראשית ברא אלוקים את אדם ואת חוה'... אם ידי שכאן לא תיקן אותי, סימן שהוא אינו בקיא כלל בספרי היהדות, אפילו לא בפסוק הראשון של הספר הראשון! האם אחד שכזה מתאים להיות רב ליהודי העיירה?"

"צדקו דבריך", הסכים המושל עם יוסף, ועוד באותו יום נתן לו כתב מינוי באמצעותו יוכל להתמנות בעצמו לרב, או לבחור רב אחר לפי הבנתו.

תובנה !

'זהות יהודית' מורכבת מחיבור לתורת ישראל. הלימוד בתורה, ידיעת עיקרי התורה ומצוותיה, מחברים אותנו אל היהדות שלנו. תרבות יוון מבקשת לבלבל אותנו ולהפוך את הזהות היהודית ל'לאום' ו'תרבות', אבל עלינו לעמוד כחומה בצורה ולהתחבר באמת ליהדות - להתחבר לתורה.

הערות:

- א. בשטח פתוח, נמיר את הלוח לדף גדול, או ענפים וזרדים מזדמנים בעזרתם ננסה לצייר את השירה.
- ב. נשים לב שלא לכולם יש חוש מוזיקלי מפותח, ניקח זאת בחשבון לפני המשחק. כך גם לגבי יכולת הציור של כל אחד.

תובנה:

בכל מצב בחיים, גם ברגעים הקשים ביותר, תמיד תמיד מה שחיבר אותנו, זה הרוח, האמונה, התקווה. יש לנו תרבות מיוחדת שאין לאף אומה. והיא התורה הקדושה!
 כעת נשיר יחד בהתרגשות: "כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם..." וכן "מה אהבתי תורתך..."

כיף להיות יהודי!

האם נכון יהיה לומר שקשה להיות יהודי?

לכאורה, קשה לאדם להסתדר עם מכלול כה רחב של מצוות: עשה ולא תעשה, מצוות שבין אדם למקום ומצוות שבין אדם לחברו, משפטים וחוקים, מצוות מן התורה ומצוות מדברי סופרים וכו' וכו'.

האומנם קשה?

הארמון ולנהוג לפי כל כללי הטקס. לעומתו העני אין לו שום עול ודאגה, הוא לא צריך לדאוג לבית שלו, לבגדים שלו ולשעה שהוא קם בבוקר...

כך גם היהודי צריך להכיר ולקיים את מצוות התורה, כדי להביא את נשמתו אל מקומה הראוי לה, ולעומתו הגוי אינו נזקק לכל המצוות, תפקידו הרוחני אינו גבוה כל כך, הוא חי חיים פשוטים יותר...

כך מסרו לנו חז"ל במשנה: "רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר: 'ה' חָפֵץ לְמַעַן צְדָקוֹ, יַגְדִּיל תּוֹרָה וַיֵּאֱדִיר" (מכות ג טז). וכן אמרו חז"ל: "לא נתנו המצוות אלא לצרף בהם את הבריות, שנאמר (משלי ל ה) כל אמרת אלוק צרופה" (בראשית רבה, פרשה מד).

אז כן, כיף להיות יהודי! זה מחייב במצוות רבות, דוקא בגלל המעלה הגדולה של 'להיות יהודי'!

שאלות לדיון

- מהי בעצם המעלה בלהיות יהודי? לכאורה יהודי חסר יותר מגוי, כי הוא צריך להתאמץ יותר כדי להתקרב לקב"ה? יש לו 613 מצוות דאורייתא, ועוד מצוות דרבנן בלי סוף...
- האם שייך לומר שכיף להיות יהודי?

תשובה

עלינו לחדד את עצם הגישה לתורה ולמצוות.

ניתן לגשת למצוות כאל **חובות** שצריך למלא, ובאמת מי שבא בגישה כזו, עלול להיבהל מהחובות הכבדים של 613 מצוות דאורייתא, ועוד מצוות דרבנן בלי סוף. אך הגישה האמיתית לתורה היא: **הוראות יצרן**.

לכל מכשיר דרושות הוראות שימוש, שעל ידן אפשר יהיה להפיק ממנו את מלוא התועלת. בהיעדר הוראות כגון אלו, יהיה קשה להשתמש במכשיר, ופעמים שהשימוש בו יגרום לקלקול המכשיר ואף יסכן את המשתמשים בו.

ככל שהמכשיר יותר מסובך, הוא צריך הוראות יותר מפורטות.

חיי האדם, הינם כלי נהדר ורב תועלת שקיבלנוהו במתנה מאת הקב"ה. תועלת עצומה אפשר להפיק משימוש יעיל בחיים. אך בד בבד עם זאת, רב הסיכון שבניצול החיים שלא לפי הוראות היצרן שלהם. צעד קל שלא כשורה, יכול לגרום להפסד לא יתואר, וזאת דווקא בגלל השכלול האדיר של האדם. מה אומלל האדם המזבז חיי לריק בשימוש לא נכון, או הנכשל בהם.

התורה ומצוותיה מדריכים אותנו כיצד להשתמש נכון בחיינו, איך לנצל אותם בצורה הטובה ביותר, ולהגיע בחיים להישגים אמיתיים וטובים עבורנו.

כעת גם מובן, מדוע כיף להיות יהודי:

היהודי נברא עם נשמה גבוהה יותר, במטרה ששיג הנאה נצחית גדולה יותר (קירבה נצחית לבורא עולם, שהיא הנאה הגדולה מכל הנאות). וכשם שכל אחד מעדיף להיות עשיר ומקורב למלכות, מאשר עני שחי ברחוב, כך עדיף להיות יהודי המקורב לקב"ה.

אך בל נשכח שהעשיר המקורב למלכות, צריך להיות משכיל, להכיר את פקדי

חשד | האגודה הקת'ילה

היו היה סוחר באבני חן, שהיה רגיל להזדמן מדי פעם לכרך הגדול לרגלי מסחרו. הוא היה נוטל עמו מזודה, ובה דוגמאות של תכשיטים מיוחדים ואבני חן נדירות, אותם היה מציג לקונים.

משכבר הימים היה מתאכסן במלון מסוים באותו מקום, וכמנהג העשירים היה עולה בגפו לחדרו שבמלון, כשאחד מנערי המלון מביא אחריו לחדרו את מזוודתו המכילה את סחורתו.

מנהג קבוע היה לו, להעניק מטבע קטנה כ'תשר' (טיפ) לנער נושא המזוודה, עבור טרחתו.

ויהי היום, אותו סוחר הגיע כדרכו למלון, כדרכו עלה לחדר המיועד לו, והמתין לנער נושא החבילה. הנער אומנם הגיע, אך הפעם לא היה מרוצה לנוכח המטבע, ואף טענה היתה בפיו: "הפעם היתה המזוודה כבידה מאוד! מגיע לי תשר כפול על טרחתי הרבה!"

כשמוע הסוחר דברים אלו החווירו פניו וכמעט שנתעלף.

משהתאושש, גער בנער: "אבוי לך נער שוטה, את כל הוני הורדת לטמיון! החלפת את חבילתי המכילה דוגמאות יקרות של יהלומים ואבני חן, באחרת המלאה אבנים, ברזלים וחפצים של

מה יש? קצת גמישות רק תקרב את החילונים'...

'שאלה מצוינת שאלת', אמרתי לו. 'תיכף אענה עליה. רק קודם אשמח לדעת מה מקצועך'.

'אני אדריכל ומהנדס', השיב הנוסע שלצדי, 'וכעת אני בדרך לחו"ל, להביא תכנית של בנין רב קומות, פרויקט מיוחד ומושקע ביותר'.

"הראה לי בבקשה את התוכניות", מבקש רבי שלום. והנוסע נענה בפליאה: "אין בעיה. אבל מה יוכל רב להבין בתוכניות אדריכליות מסועפות?!"

"האמת היא שלא אוכל להבין הרבה", משיב רבי שלום. "אבל אוכל להתרשם מעבודתך המקצועית, ואם תעניק לי מעט הסברים אולי אוכל להבין משהו".

האדריכל התרצה, ובהנאה גלויה הוציא צרור ניירות. הוא פרש דפים על גבי דפים, תיאר והסביר, כאשר רבי שלום מגלה התעניינות מעמיקה בתוכניות. לאחר מספר דקות, קימט רבי שלום את מצחו, ו'נטפל' לאחד מן הקווים המסמנים את אחד מיסודות הבניין, שסומן בקו מתפתל.

כמה רגעים לאחר מכן, הרים רבי שלום את ראשו מהדפים:

"אמור לי בבקשה", אמר לשכנו. "מדוע הקו התחתון שנמצא בפינת

דרום-מזרח לא יכול לנוע מעט לכיוון מזרח... וכשיהיה ישר גם יהיה יפה יותר, ופחות מסורבל? מה יש, קצת גמישות פה וקצת גמישות שם, והכל ייראה יותר טוב?"

"חחח", השיב לי האדריכל בלגלוג גלוי, "ממתי רבנים מבינים בהנדסה! הרי כל הכוח והחוסן של הבניין תלוי בעיקר באותם קווים, וכל תזוזה של מילימטר אחד מסכנת את הכל".

"חוקי ההנדסה חדים וברורים", הסביר כשם שמסבירים לילד קטן, בנימת נוכחה נוקבת, "ואין לסור מהם ימין ושמאל כמלא נימה".

"ניצלתי את ההזדמנות", מספר רבי שלום, "ועניתי מיד: 'וממתי מהנדסים מבינים בהלכה?! הרי כל קיום העולם תלוי בקיום התורה, וכל חוקי התורה שניתנה משמים מיד ה' מלאה חוקים ברורים, ואתה תמה וחושב למה אין גמישות פה ושם...'".

'בסך הכל ביקשתי גמישות על בניין אחד, ורק על חכמה של מהנדס בן אנוש

מה בכך. וזה לך האות, שהרי מזוודה ובה דוגמאות יהלומים ותכשיטים, אינה כבדה כלל ועיקר. המזוודה הכבדה לא שלי היא!"

סיפור זה סיפר המגיד מודבנא כמשל, להסביר את הפסוק בישעיהו (פרק מג) "לא אותי קראת יעקב, כי יגעת בי ישראל".

אם יגע הינך בעבודת הבורא, לא אותי קראת. לו בשם ה' היית קורא, וגישתך לתורה ולמצוות הייתה כפי האמת, שכל מצוה היא פנינה וכל איסור הוא הזדמנות, לא היית מתייגע!

תובנה !

דבריו אלו של המגיד מדובנא אינם מליצות נאות בלבד, נוכל להיווכח באמיתותם בחיי היום יום.

הרי נער בר מצווה צנום, הנושא את חבילות המתנות שקיבל לחגיגת הבר מצווה, אינו חש כלל בקושי. למרות שיחסית למשקל גופו, החבילות כבדות מאוד, הן אינן מכבידות עליו והוא מאושר בהחלט. שאלו את פיו של הנער, והוא ודאי יאמר לכם שאילו היו לו עוד מספר חבילות לנשיאה בדרך זו, היה מאושר עוד יותר.

מתוך תחושה שכזו, קובע התנא ר' חנניה בן עקשיא (משנה סוף מס' מכות): רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להן תורה ומצוות. הוא, התנא, חש בכנות את האושר הרב הבא בעקבות קיום המצוות. כובד, עומס יתר? מאן דכר שמיה.

סיפור | אהרנס באטוס

"באחת מנסיעותיי לחוץ לארץ נודמן מקום מושבי שבמטוס ליד יהודי שאינו שומר תורה ומצוות. אדם זה, כפי שסיפר לי בתוך הדברים, היה מהנדס גדול, וגם פרופסור לא קטן... ובקיצור, איש מדע שחושב שידוע הכל ומבין בהכל", כך פותח את סיפורו המגיד המפורסם, רבי שלום שבדרון זצ"ל.

"הוא ראה אותי, יהודי עם זקן גדול, והחל להטיח בי את כל שאלותיו על התורה וההלכה. 'למה אתם, הרבנים, לא יכולים להתגמש קצת עם ההלכה?

הפעלה | בדרך אל המתנה

משפט פתיחה:

משחק משעשע שימחיש לנו איך הוראות ברורות יכולות להוביל אותנו אל ההצלחה. כך התורה, היא ספר הוראות נצרך להורות לנו את הדרך בה נלך.

הסבר כללי:

מובילים זה את זה בעיניים מכוסות בדרך להשגת 'מתנה'.

חומרים נדרשים:

חפצים מזדמנים, סרטי בד רחבים וכהים לקשירת העיניים.

הסבר מפורט בשלבים:

1. כל אחד בתורו מכין 'מתנה' - זה יכול להיות ספר מסויים או בקבוק שתיה. לא מתנה אמיתית, אלא רק בשביל המשחק. את המתנה הוא מניח באחת הפינות בחדר.
2. בינתיים חבר שנבחר לך יוצא מהחדר, כדי שלא יידע היכן מונחת המתנה.
3. בחוץ קושרים את העיניים למחפש המתנה, בסרט רחב וכהה.
4. החבר שהחביא את המתנה קורא לחבירו מכוסה העיניים, ומפרט לו בהוראות ברורות כיצד להגיע אל המתנה.
5. החבר מכוסה העיניים צועד בזהירות, נשמור עליו שלא ימעד ויפול.
6. כעת לשלב שני: מניחים שוב את המתנה במקום אחר, והפעם לא נותנים למכוסה העיניים הוראות, הוא צריך למצוא לבד... רק עוזרים לו לא להיתקע ולא ליפול.
7. המוביל נשאר מחוץ למסלול המכשולים, והוא רק מכוון את המובל מרחוק באופן מילולי בדרכו החוצה לכיוון 'האזור הבטוח', תוך שהוא מסייע לו להימנע מלמעוד או להתנגש במכשולים.
8. מתחלפים.
9. מנצח: מי שהצליח למצוא את המתנה במהירות המירבית.

אחד, שעליו עמלת מספר שבועות או חודשים בודדים - ואתה כה תמה. לעומת זאת, בתורה האלוהית, שניתנה לפני אלפי שנים, אתה פונה ומבקש מהרבנים המופקדים על שמירת ההלכה שיתערבו בחוקי ה' ויגלו 'גמישות' כביכול'..."

"אספר לך סיפור נוסף", ממשיך רבי שלום ואומר למהנדס הקשוב, "היה פעם ילד בן עניים שאסף פרוטה לפרוטה עד שהגשים את חלומו - לקנות נעליים חדשות לכבוד חג הפסח. כשצורר מטבעות בידו הלך אל השוק הערבי בו הייתה סחורה בזול, ומצא נעליים כלבבו, אלא שלמרבה הצער, רק נעל אחת התאימה אל הרגל ואילו השנייה מיאנה להתלבש על הרגל.

"הסוחר הערבי הבחין בצערו של הילד, ניסה את כל האפשרויות להתאים את הנעל, אך ללא הועיל. לבסוף פנה ואמר לילד: "יש לי פתרון עבורך - אם תרשה לי אחתוך מעט מהאצבע של הרגל והנעל תתלבש היטב..."

"אלו שמבקשים להתאים את התורה לרוח הזמן, ואינם מבינים שצריך להתאים את הזמן לרוח התורה - דומים הם לאותו מוכר ערבי, שסבר שיש להתאים את הרגל אל הנעל, ולא את הנעל אל הרגל".

הערה:

מחביא המתנה חייב לעמוד כל העת בקרבת מקום למכוסה העיניים, כדי לתמוך בו מיידית במקרה של מעידה.

תובנה:

כמו במשחק, ההוראות הברורות נחוצות כדי להצליח בחיים ולהגיע להישגים. כך בחיים יהודי צריך את התורה כדי לדעת איך להתקדם, לשמוח במצוות, ולקבל שכר בעולם הבא.

גבורה יהודית

מיהו גיבור?

אנו רגילים לחשוב ולדבר אודות החשמונאים כ'גיבורים'. אמנם יודעים אנו כי גבורתם לא נמדדה בכלי נשק, הם לא היו מצויידיים בכוח פיזי רב, אבל עצם האומץ לעמוד ולהילחם בממלכת יוון, זו גבורה אדירה.

איך נוכל גם אנחנו להיות גיבורים? במה תתבטא הגבורה היהודית של כל אחד מאיתנו? על כך במערך שלפנינו.

שאלות לדין

- האם גבורת החשמונאים נמדדת בניצחונם בשדה הקרב רבים ביד מעטים? האם יש הסבר נוסף שבגללו הם נקראים גיבורים?
- מי יכול לתת הגדרה קולעת למהותו של "גיבור"? האם גיבור הוא מי שיש לו כוח פיזי רב? אולי גיבור הוא מי שיש לו שכל מצויין, והוא מסוגל לתכנן מהלכים מנצחים? או שגיבור הוא מי שאינו מפחד, וכך מסוגל לחום בכל מצב? מה אתם אומרים?

תשובה

חכמי ישראל מעניקים לנו תשובה מפתיעה לשאלה "מיהו גיבור". לפי המשנה במסכת אבות: "איזהו גיבור? הכובש את יצרו!"

כלומר, שימו לב! הגיבור גובר על עצמו! הוא כובש את הדחפים והכעסים בליבו פנימה, שולט ברגשות שלו ובמעשים שלו, מפעיל בשיקול דעת ובתבונה את היכולות שלו. זהו גיבור אמיתי.

הקב"ה טמן בכל אחד מאיתנו כוחות מופלאים. ששה חושים, כוח פיזי לשבור ולהרוס, יכולת מופלאה לבנות וליצור, גרון המסוגל לשיר ולדבר או לצעוק, יכולת לפגוע ולהעליב ועוד יכולות רבות ומגוונות. וכך, כשאדם מתמודד בחייו מול מצבים מורכבים, או מול אויבים, כיצד יוכל לגבור ולנצח? כאשר **ישתמש בכוחו בתבונה!** אם יצליח לשלוף ברגע המתאים את היכולת המתאימה, ולהתאפק מלהשתמש שלא לצורך ביכולות שלו, יצליח לגבור על כל דבר בחייו!

כמו חייל קרבי שמחזיק תחת ידיו טנק אימתני, רובטים, רחפני קרב, מקלע אוטומטי עם מאות כדורים, רימונים ותחמושת נוספת. האם זה מבטיח לו את הניצחון בקרב? לא ולא. אך ורק אם ישכיל להשתמש בנשק העומד לרשותו בתבונה, להתאים לכל מצב את התגובה המתאימה ברגע הנכון ובמינון הנכון, אזי נצחונו מובטח. **"הכובש את יצרו", משתמש ביכולות שלו ברגע הנכון ובצורה הנכונה, ולכן הוא גיבור אמיתי!**

ניקח דוגמא מחיי היומיום:

אדם הולך בדרך, ולפתע הוא רואה תיק. מרימו ונוטלו, ומגלה בתוכו חבילות שטרות כסף ארוזים במעטפות, ולידם תכשיטי זהב המשובצים ביהלומים.

גם בלי לספור ולמדוד, הוא יודע שמדובר בשווי של מיליונים. מיד מתחילות מחשבות

להתרועע במוחו: הנה זה הרגע של חיי. באחת אוכל לפתור את כל הבעיות, להחזיר את כל החובות המעיקים, ולחיות חיים חדשים, נוחים ועליזים, לרכוש וילה מפוארת, להרחיב את השכלתי וכו'. בדמינו הוא כבר נכנס למכונית מודל 2021...

ומאיך, הוא יודע כי יש את האדם המאבד, שכל עולמו חרב ברגע אחד של האבדה. מי יודע לאיזה חיים אומללים הוא צפוי עתה? תסבוכת של חובות, נושים, ומי יודע לאן יגיעו הדברים. אולי זה כספם של אחרים שהופקד בידו, ואין לו להשיב, יצטרך למכור את ביתו, וכל חייו וחיי משפחתו יהרסו. ומעל הכל עומד ציווי התורה הקדושה: "השב תשיבם לאחריך", מצוות השבת אבידה!

האם ניתן לתאר את המלחמה המתנהלת עתה בתוך לבו? כוחות אדירים מושכים אותו לכיוונים מנוגדים בתכלית, יצריו ורצונו ימציאו הסברים הגיוניים ביותר: בודאי התיק שייך לאדם שזה חלק קטן מרכושו, מן הסתם הוא מבוטח, אז גם לא יפסיד כל כך הרבה. עצם העובדה שאני הוא זה שמצאתי את התיק, אולי זה משמים מגיע ליי? ותמרור משמים ניצב מולו - "לא תגנוב"! אסור לך לקחת דבר שלא שלך. הנה כאן מופיע מספר טלפון, בוודאי תוכל לברר מיהו המאבד, ושוב מתרחשת "מלחמת עולם" פנימית, והלב נקרע, מתחבט ומתייסר.

ומשהחליט להשיב את האבידה לבעליה - היש גבורה גדולה מזו?

זוהי גבורה יהודית אמיתית! למשול בכוחות שלנו בעצמינו, ולנהוג נכון לפי האמת, אל מול כל הניסיונות והפיתויים.

סיפור 1 | אספיל גאיק ואגביה פלילי

הצדיק הירושלמי ר' חייקל מילצקי זצ"ל, בהיותו בחור צעיר בעיירה סטוצ'ין בימי מלחמת העולם הראשונה, נאלץ להתגייס לצבא הרוסי. הוא נשלח לחזית במטרה להילחם נגד הגרמנים. במסגרת תפקידם, נאלצו החיילים להתחפר בתעלות, כשראשיהם מציצים מעל הקרקע, וכשהגנה של שקי חול לפניהם - היו יורים לכיוון קו האויב. לא קלה היתה המלאכה ואף מסוכנת, כדורי מוות עפו לכיוונם מכל עבר, שריקות אימה היו מפרות את הדממה כל העת.

בתעלה שליד חייקל, עמד חייל יהודי נוסף, בשנות הארבעים לחייו. כדורי האויב פגעו בו והוא נפגע מהאש. בעודו נופל שדוד, והוא עוד נושם את

בעודו מתעסק בהצלת החייל, הגיעו חיילי הצבא, וכשהם ראו חייל מת על הארץ ולידו חייל חי, מיד חשדוהו כי הוא הרוצח, כפתו אותו ואסרו אותו בכלא צבאי. כעבור כמה שעות הוא נלקח למשפט צבאי, בו הוא אמר היה להישפט בהליך מזורז לעונש מוות.

לפני גזר הדין נתנו לו את זכות הדיבור, ובקול בוכים התחנן על נפשו וטען כי רק רצה להציל את החייל המת שמאן דהו ירה בו. תחנוניו לא הועילו לו והן נפלו על אוזניים ערלות, טענות התביעה וראיותיהם הם שהכריעו את הכף, וכאמור, נגזר עליו עונש דין מוות.

קיום העונש נועד למחרת בשעה 12:00 בצהריים, אז הוא יועמד לפני כותל יורים ששימו קץ לחייו.

את יום ההמתנה למוות בילה חייל בצינוק צר ומצחין, ובאמצע הלילה הנה הוא הואה - ספק בהקיץ ספק בחלום - את הבחור שהוא הביא לקבר ישראל ליד העיר סטוצ'ין, והוא שואל אותו:

'מדוע אתה נפחד מעונש המוות המוטל עליך? אל לך לחשוש! בזכות שהבאתני לקבר ישראל תינצל! ואף אם תעמוד בשערי מוות לא יהרגוך'.

בתום דברי ההרגעה נעלם החייל, כשהוא מותיר את ר' חייל קפוא על מקומו. האם זה חלום או מציאות, זה דמיון או אמת?

מחוגי השעון אמרו את שלהם. השעה 12:00 התקרבה, הוא הוצא מן הצינוק כשהוא קשור בעיניו, אל עבר השדה הפתוח, הוא הועמד מול כיתת היורים, ושלוש שניות לפני השעה המיועדת נשמע קולו הרם של הכרוז: "אחד! שתיים..."

טרם הספיק לומר "שלוש", ולפתע מגיח מרחוק חייל דוהר על סוס כשהוא צועק ומנופף במטפחת שבידו: "עצרו!!! המתונו!!! אל תהרגו אותנו!!!", זעק לעברם.

החייל מתקרב ומציג בפני המפקד הודאה בכתב של צלף זר שנתפס, ובו הוא מודה כי הוא זה שירה בחייל למוות.

כמובן שהסירו מיד את המטפחת מעיניו של חייל והניחוהו לנפשו. או אז הבין כי לא היה זה חלום או דמיון, אלא, אכן, בזכות מעשה הגבורה שעשה במסירות נפש להבאת היהודי לקבר ישראל, נצלו חייו.

נשימותיו האחרונות, ביקש משכנו חיילקל שיביא אותו לקבר ישראל. רק אחר שהבטיח לו חיילקל ברגשי קודש לקיים את בקשתו, נפטר החייל והשיב את נשמתו לבורא.

חלפו שעות ארוכות והקרב ממשיך. הפוגה כלל לא נראתה באופק, וחיילקל החל לחשוש להבטחתו. 'לו היתה הפוגה קלה', הרהר, 'הייתי מצליח אולי להביאו לבית הקברות בסטוצ'ין הקרוב יחסית, אבל רעש הכדורים וקולות הנפץ רק מתעצמים, מה אעשה עם הבטחתי?'

אך עד מהרה התעשת חיילקל ואמר: 'הבטחתי ליהודי, אקיים את דבריי ויהי מה! אני אביאו לקבר ישראל! בגבורה אדירה יצא חיילקל מן התעלה, נטל את גופתו של ההרוג על כתפו, ורץ עמה לכיוון העיירה.

הכדורים שרקו בעוז, עפו מימינו ומשמאלו, אבל בו לא פגעו.

בדרכו עבר על פני מחנות של קוזקים, פגישה עמם ודאי לא הייתה מסתיימת בחיוך או בברכת שלום, היא הייתה שולחת אותו אל אותו מקום אליו רצה להגיע עם גופת חברו... אבל הקב"ה סימא את עיניהם והוא צעד עם הגופה כרואה ואינו נראה!

שלושה קילומטרים רץ חיילקל עם הגופה הכבדה, תחת מטר כדורי האויב, עד שבסופו של דבר הגיע אל החברה קדישא בעיר ומסר להם את הנפטר. כשסיים את שליחותו וקיים את הבטחתו, רץ חזרה אל התעלה כאילו לא התרחש דבר, וקציניו הרוסיים לא ידעו כלל בלכתו ובבואו. הכל בסייעתא דשמיא מופלאה.

גלגל חוזר בעולם, והעיירה סטוצ'ין נכבשה בידי הגרמנים. חיילקל קיבל אישור לחזור לעיירתו, אך אז הוא גויס ע"י הצבא הגרמני לתפקיד 'שומר בהמות'. גם בתפקיד זה ענייני המתים לא עזבו אותו... יום אחד כאשר הוא רעה את הבהמות הוא שומע לפתע קול יריה בודדת, ומבחיין מרחוק כי חייל נופל תחתיו. מי ירה בו? זאת לא ידע רבי חיילקל. אולם זאת ודאי ידע, שיש לנסות ולהצילו!

מיד רץ לעברו חיילקל, הוא כלל לא שת לבו אל הבהמות שהוא מפקיח, וכי הוא עלול לשלם ע"כ ביוקה. הרי הצלת חיי אדם נלגד עיניו, וכי דבר קל הוא!?

כאשר הוא הגיע אל החייל הנופל, שמח לראות כי הוא עוד נושם. פשט חיילקל את חולצתו והחל במלאכת חבישה וסתימת עורקים, אך רצון ה' היה אחר וכל ניסיונותיו להצילו עלו בתוהו, החייל מת לו בידיים.

הפעלה | משפט הכעס

! תובנה

זוהי גבורה יהודית אמיתית, וזוהי שכרה.

הגבורה אליה אדם צריך לשאוף, להגיע היא לא גבורה פיזית. אלא התגברות על כוחות בתוך הנפש פנימה, וקבלת ההחלטה הנכונה ברגע הנכון.

להתגבר על היצר הרע ולהילחם בו בחירוף נפש - אותו יצר שהוא יריב חזק, עיקש וערמומי - הניצחון עליו הוא-הוא הגבורה האמיתית!

אכן, זוהי מלחמה כל החיים, בכל יום, ובכל שעה ורגע. היריב הוא קשה, ואינו מתבייש לשוב לחזור להילחם, תוקף בכל החזיתות, אין לו מוסריות, ואינו כפוף לשום אמנה המעגנת זכויות האדם.

למשל, ילד החש פגוע מחבה, אפילו בצדק, תמלא את ליבו תחושת כעס וחרון, אשר תהפוך עד מהרה לבקשת נקם. כל מעייניו ומחשבותיו יתמקדו בשאלה איך להשיב מנה אפיים, ובצורה הכואבת ביותר... והנה בעיצומה של סערת רגשות עזה זו עומד מולו תמרו, צו אלוקי: "לא תקום ולא תטור", ומלחמה ניטשת בלבו - האם יצליח לציית לצו התורה, ולהניח את שבלבו, לא לפגוע לא פיזית, אף לא מילולית? גם להזכיר לאחר זמן את ההתנהגות או המעשה הפוגע אסרה תורה - "לא תטור!" כמה כוחות נפש צריך הילד למצות מעצמו כדי לעמוד במלחמה זו ולנצח?

לזאת ייקרא גבורה! התגברות על הרצון הפנימי, כבישת והכנעת תשוקות ויצרים המאיימים לשטוף את עולמו, זהו ילד הראוי לשבח!

זהו ילד 'מכבי' אמיתי!

משפט פתיחה:

אחד הרגשות המנסים לקלקל לנו את ההצלחה, ועלינו לגבור עליו ולהדחיקו, זהו רגש הכעס. איזהו גיבור, הכובש את יצרו!

הסבר כללי:

עורכים 'משפט' למקרה מחיי היומיום שלנו, ודנים בו מכל צדדיו, איך וכיצד עלינו להתנהג במקרה כזה.

חומרים נדרשים: אין.

הסבר מפורט בשלבים:

1. שלב א' - נקריא את הסיטואציה הבאה:

יצחק בן ה-13 רגיל לקום כעשרים דקות לפני תחילת הלימודים, להתלבש בזריזות, לחטוף ילקוט, לרוץ, ובדרך כלל להגיע לבית הספר בזמן, או באיחור קליל של שלוש דקות.

בוקר אחד פנתה אליו אמא בקול צרוד: "אני לא מרגישה טוב, יצחק. תוכל בבקשה לקחת את ציפי לגן במקומי?"

למרות האיחור הצפוי, לקח יצחק את ציפי לגן, פטפט איתה בדרך, ורק לאחר חצי שעה מתחילת השיעור הראשון הופיע בשערי בית הספר.

יצחק פתח את דלת הכיתה, נכנס, זרק את תיקו לעבר מושבו ופנה להתיישב. אך זרחיה, המורה שמלמד משנה, עצר בעדו.

"מה זה צריך להיות?" גער בו, "אתה מאחר יצחק, מתפרץ לכיתה בפראות, מבלי לבקש רשות, ומבלי להביא פתק איחור!"

יצחק הרגיש שכל הלחץ פורץ ממנו. אגרופיו נקפצו בזעם, והמילים נזרקו מפיו. "דיייי! סך הכל איחורתי קצת", תקף. "מה ההתנפלות הזו עלי? למה לצעוק על הבוקר?"

"עוף מייד למנהל, לא אסבול את זה יותר", הגיב המורה.

"לא רוצה! אני הולך הביתה". יצחק לקח את תיקו, יצא מהכיתה, והלך לביתו.

מחזירים אהבה להשמצה

בתקופה האחרונה, היינו עדים לניסיונות ללבות שנאה והסתה נגד ציבור שומרי המצוות בארץ.

לעיתים אנו עדים לניסיונות אנטישמיים בחו"ל, לייצר שנאה כנגד עם ישראל, תוך שימוש שהאשמות כאילו היהודים הם מפיצי המחלות בעולם ושוודדי הכסף...

האם יש דרך להתמודד עם זה? מדוע ה' עושה את השנאה הזו? ואיך יתכן שזה הדבר הכי טוב שיש לנו - ההשמצות...

על כך ועוד, במעריך המפתיע שלפנינו.

2. שלב ב' - המשפט

לאחר הקראת הסיפור נחלק תפקידים למשפט: תובע, סניגור, שלושה שופטים, יצחק, ציפי, אמו של יצחק, המנהל, דן - חבר לכיתה של יצחק, זרחיה - המורה, ושני סדרנים.

3. נושיב את השופטים ליד שולחן. מולם יישבו כל השאר. הסדרן יכריז "בית המשפט", השופט יתיישב ולאחריו כל הנוכחים.

4. מעתה, כל אחד בתורו מקבל את רשות הדיבור לדקה אחת:

התובע יעלה ויבקש להעניש את יצחק על התנהגותו. הסניגור יקבל את זכות הדיבור אחריו, ויסביר את סיבת האיחור המוצדקת. אחר כך יעלו העדים, ויספרו כל אחד את זווית הראיה שלו - יצחק מגיע בריצה, יצחק הולך עם אחותו, יצחק מגיע כל יום בזמן, יצחק מתווכח עם המורה, יצחק בורח הביתה...

5. השופטים יבקשו מ'יצחק' לומר את דברו. ציפי תספר על אחיה המסור. המורה להיסטוריה יבקש התחשבות וכו'. לבסוף יתנו השופטים החלטה.

6. במהלך המשפט נכוון את החניכים להבין שהתנהגות מכבדת הייתה מביאה לסוף אחר בסיפור. אם יצחק היה נכנס בצורה שקטה, ועונה לעניין בצורה מכובדת, המורה לבטח היה מתחשב בו.

תובנה:

הכעס הורס לנו את החיים, מביא אותנו למעשים לא רצויים. עלינו ללמוד להתגבר עליו, גם כשקורים מקרים כאלו בלתי צפויים כמו של יצחק, שאימו חלתה.

ובכל זאת, כדברי רשב"י "הלכה היא בידוע שעשיו שונא ליעקב". רבים בעולם שונאים אותנו. מכל בחינה שבה נביט על המצב, אין סיבה הגיונית לאומות העולם להאשימו בניסיון השתלטות על העולם, ולבקש כל כך את השמדתנו. היש הוכחה גדולה מזו לכך שיש כאן יד מכוונת מלכתחילה? כעת שומה עלינו להבין, מאין נובעת השנאה הזו?

התשובה היא:

באריה מת לא יורים חיצים!

אם יורים בנו ופוגעים בנו, כנראה שהפוגע מרגיש מאויים על ידנו. ואם לא עשינו שום דבר כדי לאיים עליו, כנראה שזה בגלל שהוא מרגיש שהאמת איתנו, והוא מפחד להודות בה, ועל ידי כך הוא חש מאויים שמא נשפיע עליו את דרכינו... **השנאה הבלתי הגיונית מהווה עדות חזקה מאוד להיותנו העם הנבחה, עדות לחשיבותם של בני התורה - מחזיקי הגחלת של עם ישראל.**

כך תיארו חז"ל את תקופת אחרית הימים שלפני בוא הגאולה: "חכמות סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת" (סוטה מט, ב).

על זו הדרך, עלינו לבחון את המיאוס בשומרי התורה והמצוות, ולראות בשנאה אליהם סיבה מוצדקת לגאווה יהודית באחרית הימים. זכינו לחיות עם הבחירה האמיצה להיות יהודי שומר תורה ומצוות בדור הזה, על אפו ועל חמתו של העולם המבקש לאבד את זהותנו היהודית בכל האמצעים שעומדים לרשותו.

זו זכות לעמוד נגד השנאה, נגד ההשמצות הבלתי פוסקות, לדעת שהכל שקר ולהמשיך לתרום ולתת ולמלא את העולם באור. סביבנו כולם ממשיכים להתנדב ולתרום למען ארגונים ארציים שכל כולם קוראים לאהבת ישראל: הצלה, זק"א, עזר מציון, יד שרה, עזר למרפא, הידברות, ערכים, לב לאחים.

שונאי ישראל מוסיפים שנאה, ואנו מציעים בתמורה אהבה! אחינו הרחוקים מוסיפים השמצות, ואנו עונים להם בהפצת הטוב בעולם שהיא עזרה לזולת.

כי אנחנו יודעים את האמת: **אין אדם רע, יש אדם שרע לו!** ואם נמשיך ונקרין אהבה נמיס את כל הרוע שיש בעולם!

שאלה לדיון

לאורכן של שנות ההיסטוריה היהודית, ניסו רבים וטובים לרדת לשורשיה של תופעה, שימיה כימיו של עם ישראל - תופעת האנטישמיות. כולם מכירים את המדרש (ספרי בהעלותך פיסקא יא) "אמר רבי שמעון בן יוחאי הלכה היא בידוע שעשיו שונא ליעקב".

• **מדוע זה כך? מדוע עשה ה' כך?**

תופעה דומה, ומכאיבה לא פחות היא: שנאת עמי ארצות לתמידי חכמים. או במילים שלנו: ההסתה נגד ציבור שומר המצוות, בעיקר במדינת ישראל.

• **וגם כאן נשאלת השאלה: מה חטאנו, מה עוינו מה פשענו? דווקא אנחנו אלו שעושים נחת רוח לקב"ה יותר מכל אחד אחר, צריכים לסבול את כל השנאה היוקדת הזו?**

תשובה

הבה נתאר לעצמנו אדם המטיל קוביה, וזו נופלת על המספר שש. הוא מטיל אותה שוב, והנה שוב המספר שש. שוב מטיל, ושוב שש. כך במשך עשרות שנים. הייתכן לומר שזהו צירוף מקרים?

כעת נוסיף לסיפור את העובדה הבאה: האיש מכריז בפנינו מראש כי יטיל את הקוביה תמיד על המספר שש! כעת כבר ברור שיש כאן נבואה או לכל הפחות תכנון אחיות עיניים נסתר יוצא מן הכלל.

אותו דבר עם העם היהודי: במשך אלפי שנים, כל מה שביקש העם היהודי היה שקט ושלוש בין העמים. מאז ומתמיד היינו העם הייחודי ביותר, אפילו פעם אחת בהיסטוריה לא ניסינו להשתלט על העולם - מה שאי אפשר לומר על יתר האומות: מצרים, בבל, פרס, יוון, רומא, הנצרות, האסלאם. אפילו צרפת הקטנה בהנהגת נפוליון ניסתה פעם להשתלט על העולם... בעוד אנו, היהודים, תמיד חיינו בשקט מופתי. ביקשנו רק את ארצנו הקטנה, שבקושי ניתן לראותה על המפה. לא זכינו לאוכלוסייה גדולה, ובמשך כל שנות גלותנו לא הצגנו איום צבאי על אומות העולם. גם היום, כל צוננו לחיות בשלום עם האומות.

סיפור | סומאלנד

מאת הרב אהרן לוי

סומאלנד מדינה שקטה היא ואף תושביה רגועים. עמלים הם לפרנסתם כשאר בני אדם, מוסריים הם ואוהבי סדר ואמת. אלא שבענין אחד ויחיד שונים בני סומאלנד משאר בני מינם - עיוורים הם. כיון שכך אך טבעי הוא שבנייתה תוכננה כך שתתאים עבורם בשל מגבלותיהם הייחודיות.

למרות מוגבלותם לא הרגישו בני סומאלנד בחסרונם של החוש החמישי, זאת משום שמבודדת ארצם משאר ארצות ועל כן לא באו תושביה במגע עם בני מדינות אחרות כמנהג הבריות שבשאר מקומות.

אלא שביום אחד נתהפכה הקערה על פיה.

למען האמת, הזעזוע הלאומי שאיים על שלומה של סומאלנד לא התרחש ביום אחד, היה זה תהליך ארוך קשה ומכאיב שהחל עם לידתו של תינוק העונה לשם בריאן.

עד שהחל בריאן לדבר, לא הבחינו בני משפחתו בסימנים מדאיגים, אך משהחל לדבר נוהג היה בריאן ללהג מילים ומשפטים שאין בני סומאלנד מבינים את פשרן, מילים המעידות לכאורה על בורות, טיפשות ואולי אפילו חמור מכך.

המילים לא היו מובנות לדוברי השפה המקומית, לא היה להן כל פשר, הן העידו לכאורה על הזיות בלתי הגיוניות לחלוטין.

"אני רואה" - היה בריאן חוזר ואומר מידי פעם ומוסיף, - "אני לא צריך למשש, אני רואה". בתחילה סברו הוריו כי לצון חמד לו בנם ועם בגרותו תחלוף אף משובת נעוריו להמציא מילים מוזרות, אלא שבריאן דן עקשן היה כדרכם של ילדים ובכל הזדמנות נוהג היה להדגיש את "ראייתו" המיוחדת.

משלא פסק ללהג, הלכו הוריו אצל מומחי השפה ובקשו מהם הבהרות לשוניות למשמעותה של המילה ולכוונה המסתתרת מאחוריה. אלא שמומחי השפה שבסומא לנד לא מצאו סימוכין למילה זו בספרי קדמוניהם וחכמיהם ובליט ברירה נאלצו להשיב פניהם של הורי בריאן ריקם.

בצר להם ומתוך דאגתם לעתיד נפש בנם, לא התייאשו הוריו והלכו אצל רופא המשפחה. אמרו - שמא אין שייך הדבר אל מקצוע הדקדוק? שמא לרפואה בנם צריך?

"אמור לי בריאן" - פנה הרופא העיוור אל בריאן הקטן, "מה פירוש "אני רואה" שמא תוכל להסביר?"

"בהחלט" - ענה בריאן, "למשל אם תרצה דוקטור לאכול, תצטרך לגעת במזון כדי לדעת מה יש בצלחת, נכון? או אם תרצה לשלוף ספר כלשהו מארון הספרים תצטרך להשתמש בחוש המישוש כדי למצוא אותו הלא כן? ובכן אדוני הרופא - אני אינני צריך להתאמץ כל כך, אני יכול לעמוד במרחק רב מן השולחן ולדעת מה יש בצלחת. אני יכול לעמוד מול ארון הספרים ולדעת היכן מוצב הספר אותו אני מבקש. אתה מבין דוקטור?"

אלא שגם הרופא סומא היה, וכיצד יבין? המהם הדוקטור כמה מילמולים שאינם מובנים להדיוטות והפנה את בריאן והוריו אל רופא הנפש. "גופו של בריאן בנכם תקין הוא לחלוטין" - אמר הרופא תוך שהוא מלווה את הוריו אל דלת מרפאתו, "אלא שנפשו חולה".

גם חבריו של בריאן שאהבוהו בדרך כלל, נוהגים היו ללעוג לו על תמימותו וסכלותו. וכי כיצד אפשר לדעת היכן ממוקם ספר ללא מגע יד? וכי אפשר לדעת מה יש בצלחת ללא מגע או ריח? אין זאת אלא שנשתבשה עליו דעתו ולרחמים מרובים הוא צריך. ועל שום שאהבוהו, נוהגים היו להתפלל להחלמתו המהירה בתוך שאר כל חולי סומאלנד.

הגיעו הוריו של בריאן אל רופא הנפש, וסיפרו לו על מחלתו הנדירה. משהאריכו בסיפורם קטע הרופא את דבריהם ושאל: "האם ניסיתם לבדוק את טענותיו של בריאן?"

חיכו ההורים במבוכה: "וכי כיצד אפשר לבדוק זאת כבוד הרופא? וכי יודע אתה את משמעות המילה "רואה"?"

"לא, אינני יודע", הודה הרופא בכנות - "אך בריאן טוען כי מסוגל הוא לדעת היכן מונח הספר בארון מבלי לגעת בו, הלא כן? אם כן הבה נבדוק זאת".

הושיב הרופא את בריאן הקטן על מיטת הטיפולים, פנה אל ארון הספרים שבחדרו, הניח ידו על ספר הרפואה אותו הכיר לפי הבליטה שהיתה מוטבעת בו, ושאל את בריאן - "האם יודע אתה לומר בריאן יקירי היכן מונח ספר הרפואה בו אני מחזיק עתה, על מדף הספרים?"

"כן, בודאי", השיב בריאן לתומו, "הוא מונח על המדף התחתון כשמימינו עציץ הפרחים ואתה מחזיק בו בידך הימנית".

הרופא ההמום ביקש ללגום מכוס המים כשבריאן מכוון אותו אל מיקומה על שולחן עבודתו. הרופא התעלף... משהתעורר כתב בספר הרפואה: בתאריך... בשעה... גיליתי את תופעת ה"בריאניזם".

התופעה הייחודית הכתה את יושבי סומאלנד בהלם, אולם כדרכם של בני

הפעלה | כדור עקשן

משפט פתיחה:

בילדותינו היה לנו משחק כזה על גבי המכסה של מפריח בועות הסבון, או במשטח קטנטן בגודל כף יד. אבל כעת ניצור את זה בגדול באופן חווייתי ומיוחד.

הסבר כללי:

תחרות זוגות מי יצליח לקלוע את הכדור פעמים רבות יותר לתוך החור שבקופסא.

חומרים נדרשים:

- כמה קרטונים כמו של חנויות ירקות [קרטון רחב, נמוך ופתוח].
- כמה כדורי טניס או פינג פונג.
- עט.
- סכין יפני או מספריים.

הסבר מפורט בשלבים:

1. מכינים את הקרטונים: מסמנים עם עט חור עגול באמצע כל קרטון, גודלו טיפה יותר מגודל הכדור - כך שהכדור יוכל לעבור בו. וחותכים חור עם הסכין.
2. כעת מתחלקים לזוגות. כל זוג בתורו אחוז את הקרטון, ומנסה להכניס את הכדור פנימה, ע"י הטיית הקרטון כך שהכדור יתגלגל אל החור ויפול בו.
3. המנצחים - הזוג שהצליח להפיל את הכדור מספר רב יותר של פעמים בתוך עשר דקות.

הערות:

- ניתן ליצור שני חורים, או יותר, וכך יהיה קל יותר להוציא את הכדור.
- ניתן לשחק זאת בכמה אפשרויות: לחלק קרטונים לכל אחד, או קרטון אחד שעובר בתורנות, וכל משתתף מקבל בתורו רק שתי דקות.

אדם המדלגים מענין לענין, הסתגלו אט אט לעובדה כי בריאן שונה הוא משאר יושבי המדינה, וניחן בכוחות מיוחדים שאין בני תמותה כמותם מסוגלים להבין.

מתוך קנאה, ניסו כמה מתושבי סומאלנד לטעון כי מהתל בהם בריאן, וכי מאחז הוא את אוזניהם, אך מבחנים חוזרים ונשנים שבוצעו בפומבי הוכיחו מעל לכל ספק - בריאן "רואה".

ומכיון שבני האדם אוהבי כבוד הם ומתוך כך מבקשים את ייחודיותם, ניסו כמה מבני סומאלנד לחקות את מעלליו של בריאן, גם אנו "רואים" אמרו, אלא שכאשר נתבקשו להוכיח את ראייתם סרבו בטענה כי הם "רואים" רק כאשר שוהים הם לבדם.

למרות הפרסום לו זכה, לא ביקש בריאן לעצמו כבוד ואף לא עסק בעניינים שבהתנשאות, מכבד היה את בני ארצו המסכנים ועסק בחייו ובמשפחתו אותה הקים בסומאלנד.

! תובנה

בפרשת כי תבוא (דברים כט) אומר משה לעם ישראל:

"וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם, אַתֶּם רְאִיתֶם אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה ה' לְעֵינֵיכֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעָה וּלְכָל עַבְדָּיו וּלְכָל אֶרְצוֹ, הַמַּסּוֹת הַגְּדֹלֹת אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵיכֶם הַאֲתֹת וְהַמִּפְתִּימִים הַגְּדֹלִים הָהֵם... וְאֹלֶךְ אֶתְכֶם אֶרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר לֹא בָלוּ שְׁלֹמֹתֵיכֶם מֵעֲלֵיכֶם וְנִעַלְךָ לֹא בָלְתָה מֵעַל רַגְלְךָ. לֶחֶם לֹא אָכַלְתֶּם וַיַּיֵּן וְשִׁכְרָ לֹא שְׁתִּיתֶם לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. וַתִּבְאוּ אֶל הַמִּקְוֹם הַזֶּה וַיֵּצֵא סִיחֹן מֶלֶךְ חִשְׁבּוֹן וְעוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן לִקְרֹאתֵנוּ לְמַלְחָמָה וַנִּפֹּס, וַנִּקַּח אֶת אֶרְצָם וַנִּתְּנָה לְנַחֲלָה לְרֵאוּבֵנִי וְלְגַדִּי וְלַחֲצִי שְׁבֵט הַמְּנַשֵּׁי."

חובתו של העם היהודי לקיים את מצוות התורה נובעת מכך "ראייתו". רק הוא עמד לפני השם בהר סיני ו"ראה" את הקולות, וזה מה שמחייב אותו להתנהג בהתאם, ולהיות נאמן לברית עם הקב"ה.

הבה נראה את האמת, ונפעל לפיה! בואו נצא מהעיוורון, ונשים לב למעשי הקב"ה בעולם! לא ניבהל משנאה או מהסתה, לא נתפעל מעיוורון, אלא נתמקד באמת, בתורה ובמצוות.

תובנה:

העקשנות משתלמת. מנסים ומנסים, הכדור בורח ומתחמק, אבל את קולטים איך לכוון נכון ו... מצליחים! עם ישראל שרד אלפי שנות אנטישמיות, ובכל זאת ממשיך להתעקש על היהדות האותנטית. אנחנו עם עקשן.

כל ישראל אחים

הביטוי המפורסם ביותר, בנושא של היחסים בין אדם לחברו, הוא הפסוק (ויקרא יט, יח): "ואהבת לרעך כמוך, אני ה'". המצוה הזו היא היסוד למצוות רבות בתורה, כמו שאמר רבי עקיבא: "ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה".

גם יהודי בקצה העולם, הוא חלק מהמשפחה שלנו. כל שכן אם נמצא איתנו באותה שכונה או באותו רחוב, גם אם איננו מכירים, ודאי עלינו לחיות עמו באהבה ורעות, ולעזור לו.

כי אין כמו עם ישראל: משפחה אחת, ערבים זה לזה!

שאלה לדיון

זאבי צעד לאיטו בדרך הביתה מהתלמוד תורה. היום עליו להתכונן למבחן הגדול שייערך מחר, ולכן הוא לא ממשיך לחורשה הגדולה, שם בדרך כלל הוא משחק עם חבריו זמן ארוך. גם חבריו נפרדים כל אחד לדרכו, אך לפתע נשמע קול:

"היי אתם, עצרו רגע!"

כולם נעצרים. הם מגלים מולם את שמיל, העסקן הנמרץ של השכונה, זה שמארגן את לימוד 'אבות ובנים' בשבת, ודואג למדורת ל"ג בעומר מרכזית בכל שנה.

"יש הערב בר מצוה לילד מוגבל, אני צריך שתבואו לשמח! תוכלו לבקש רשות מההורים?"

שמיל לא מבין למה הילדים לא קופצים על המציאה בהתלהבות. הם כובשים עיניהם בקרקע, וממלמלים: "יש לנו מבחן, אנחנו צריכים להתכונן..."

"טוב אתם לא חייבים", מתאכזב שמיל, "מי שמעוניין בכל זאת להקדיש שעה וחצי למען הילד, שיתקשר אלי ויביא אישור מההורים! להתראות!"

שמיל נעלם בין שבילי השכונה, וזאבי ממשיך הביתה, מהורה. מצד אחד, אין לו חשק לצאת הערב לבר המצוה הזו. למי יש מצב רוח לריקודים, שירים ובלונים, ערב לפני מבחן גדול ומלחיץ?

מצד שני, אולי עוד שעתיים - אחרי שילמד היטב - ירגיש מוכן למבחן, ויוכל גם לצאת לבר המצוה? נכון שאין לו מצב רוח לחגיגות כשהוא מתוח, אבל אולי דוקא מצוה חשובה שכזו היא שתעמוד לו לזכות - להצליח במבחן?

מה תמליצו לזאבי להחליט?

תשובה

זאבי היקה, אם היתנה זו שמחת בר המצוה שלך, או של אחיך, כמה היית רוצה שהיא תהיה שמחה וחגיגית... לכן, צא מהרגשות של עצמך, ומיד כשתסיים להתכונן למבחן, בקש אישור מההורים ורוץ לבר המצוה!

"כל ישראל ערבים זה לזה". כל אחד מאיתנו, אחראי למה שקורה עם אנשים אחרים

מהעם שלנו. כולנו צריכים לדאוג ולסייע לזולת! לכן, חשוב שנתרגל להרגיש את השני, שיכאב לנו כשכואב לו, ונרגיש שמחה כשהוא שמח.

כתוב במדרש תנחומא בפרשת נשא (אות א) "שכל ישראל אחים ורעים הם, שנאמר: למען אחי ורעי (תהלים קכב, ח)". כלומר, עם ישראל הם משפחה אחת! כולנו בני אותו עם קטן ונרדף.

כך כתוב בירושלמי (נדרים ט, ד): על יהודי תמיד לחשוב: הרי כל ישראל כגוף אחד, אם יד ימין תכה את יד שמאל האם יד שמאל תקפיד?

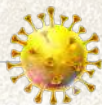
עזרה לאדם אחד בלבד - זה חשוב?

כל יהודי, הוא יחידי וייחודי. חז"ל ממשילים זאת לאותיות ספר תורה (זוהר שה"ש מאמר ב'). השם "ישראל" ראשי תיבות: יש שישים רבוא אותיות לתורה, כלומר שלכל יהודי יש אות השקולה כנגדו בספר התורה. בספר תורה, אם חסרה אות אחת בלבד, ספר התורה נפסל חלילה. וכך גם בישראל אם יהודי בצרה, ואפילו הפחות שבפחותים, כל העם חסר.

מטעם זה נאמרה ההלכה במסכת בבא בתרא (יא א): "כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא", שהרי כל קיום העולם הוא בשביל התורה ובשביל ישראל, וקיום ישראל תלוי בקיום של כל יחיד ויחיד. לכן המקיים נפש אחת מישראל, כמוהו כמשלים את האות החסרה בספר תורה, ונשלם האדם וגם העם כולו. "שקדושת נשמת כל אחד מישראל היא קדושת ספר תורה ממש" (נפש החיים ש"ד פי"א).

"אין הקדוש ברור הוא אוהב אלא למי שאוהב את ישראל. וכל מה שאדם מגדיל אהבתו לישראל גם הקב"ה מגדיל אהבתו עליו" (מסילת ישרים פרק י"ט).

ערבותם של בני ישראל זה לזה התגלתה במלוא העוצמה בתקופת הקורונה, ארגוני החסד והסיוע לא נחו לרגע, העזרה ההדדית מעולם לא הייתה כה בולטת. כעת הסכיטו ושמעו כמה דברים מפעיימים שאירעו בתקופה מאתגרת זו.

משאיות הארגון, עמוסות חבילות מזון, מגיעות לכל מקום בארץ במטרה לסייע לנזקקים דווקא בצל המשבר המתמשך.

'חסדי נעמי' יצאו במבצעים מיוחדים: "שוטרים טובים בדרך" - בשיתוף מתנדבי היס"מ, ו"מארזים הרמטיים" - חלוקת מזון היגיינית ובטוחה עד הבית, לנוכח הקושי להגיע למרכזי החלוקה.

יעקב פרץ, נהג ב'חסדי נעמי', מספר על מבצע "שוטרים טובים בדרך": "אנשים לא האמינו שאנחנו מגיעים גם למבודדי הקורונה, ואמרו - 'בחיים לא האמנו שתבואו אלינו גם בתקופה הזו, גם במצב הזה!'"

ברחבת בית ספר למדעים ויהדות בחדרה, ממתינים עשרות שוטרי יס"מ מפיקוד 'מנשה'. השוטרים שותפים למבצע החסד, ומעמיסים את חבילות המזון בתוך ארגזי הציוד של הניידות, על מנת לעבור בית בית ולהקנות תחושת ביטחון ודאגה אמיתית לאזרח, המופתע לגלות שוטר אישי בדלת.

רס"מ אודי כפיה, מפקד צוות יס"מ מנשה: "עכשיו בגלל המצב והקורונה, אנשים מבודדים, לכן הקדמנו את ההתגייסות שלנו למען הקהילה דרך 'חסדי נעמי', על מנת לעזור לאנשים שלא יכולים להתנייד בחוץ, בגלל החוסר בתחבורה ציבורית, והחשש, בעיקר בקרב אנשים מבוגרים".

"אנשים מאוד מופתעים לראות פתאום את שוטר היס"מ החזק והמרתיע, נותן לקהילה, ולגלות את הצד האחר. זו בעצם המטרה שלנו, כי אנחנו לא שם רק בשביל לעצור פושעים, אלא גם בשביל לעזור ומעבר".

"זו תחושה אדירה של סיפוק לעזור לעם שלך", מסכמים ב'חסדי נעמי', "במיוחד לפני החגים, ובמיוחד בעת הזו".

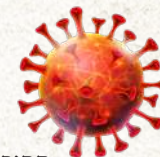
המחלימים מתנדבים במחלקות הקורונה בבתי חולים

הודעת משרד הבריאות, לפיה הנחה את בתי החולים לשלב במחלקות הקורונה מתנדבים שהחלימו מהנגיף, הובילה לגל של מתנדבים מחלימים (בעיקר מהמגזר החרדי) שהביעו את רצונם להתנדב במחלקות הקורונה בבתי החולים ברחבי הארץ.

בתי החולים, המקיימים שיתוף פעולה מתמיד עם ארגוני חסד, המפעילים בהם מערך התנדבותי במשך כל ימות השנה, הסדירו עמם כעת מתווה מיוחד לפעילות המתנדבים במחלקות הקורונה. המתווה יאפשר לצוותים הרפואיים להסתייע במתנדבים באופן מיטבי במגוון תפקידים. בין היתר, המתנדבים ישמשו כערוץ קשר בין החולים המבודדים לבין בני משפחותיהם, שאינם מורשים להיכנס למחלקות

מקבץ חדשות | ערבות הדדית בימי הקורונה

הצלה ברגע האחרון

הסיפור הבא הוא ממש מתחילת הקורונה, עוד כשהיא הייתה ממש רחוקה - בסין...

אסתר טבקה ובתה בת ה-16, חרדיות תושבות מדינת קליפורניה, נסעו לבקר קרובי משפחה בסין, ובזמן שהותן בעיר פרץ נגיף הקורונה במלוא עוצמתו. הן מצאו את עצמן בהסגר מוחלט בעיר וואהן שבסין, העיר בה פרץ נגיף הקורונה.

על פי הסיפור המסעיה, השלטונות סגרו את כל דרכי הגישה לעיר הנגועה, ולא העניקו כל אפשרות להיכנס או לצאת ממנה. לא כמו כאן בארץ, שאפשר 'למכור' לשוטר במחסום תירוצים ולעבור...

אסתר ובתה מצאו את עצמן בסגר מוחלט!

במטרה להיחלץ מאיזור הסכנה, פנתה אסתר אל הרב יוסף לוי, שליח חב"ד בקליפורניה, שנועץ עם שליח חב"ד בבייג'ינג - הרב שמעון פרוינדליך - מה ניתן לעשות על מנת לסייע להן לשוב לביתן.

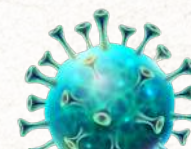
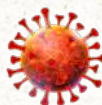
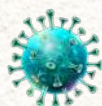
הרב שמעון פרוינדליך התגייס לעזרה, ולאחר מספר שיחות טלפוניות עם בכירים בממשל האמריקני, נודע לשליח חב"ד בבייג'ינג ששעות ספורות לאחר מכן עומדת לצאת טיסת חילוץ של אנשי הצוות האחרונים של ארה"ב, השהים על אדמת וואהן, במטרה להביא אותם לארה"ב.

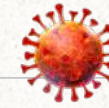
אז עוד לא חלמו שהנגיף יגיע בעוצמה גדולה גם לארה"ב, עוצמה גדולה בהרבה מאשר היה בסין בהתחלה...

המטוס המדובר היה מטוס מטען, שהוסב מיידית לטיסת נוסעים, זאת כדי שאזרחי ארה"ב יוכלו לעזוב את המקום במהירות האפשרית. על פי בקשתו ופעילותו של הרב שמעון פרוינדליך, ואחרי מסע לחצים, הוא הצליח להשיג אישור עליה למטוס עבור אסתר ובתה.

'חסדי נעמי' בשיתוף פ' מדהים עם כוח יס"מ של המשטרה

בזמן שמרכזי הערים התרוקנו בשל החשש מהידבקות בנגיף הקורונה, בארגון 'חסדי נעמי' הגבירו את הפעילות במתכונת חירום למען קשישים וניצולי שואה, וכעת נוספו גם הנזקקים שבבידוד.

הפעלה | אכפת לי!

משפט פתיחה:

נחווה באופן מעשי את תחושת האמפתיה והאכפתיות למתרחש סביבנו.

הסבר כללי:

חומרים נדרשים:

מסקינטייפ (סליל דבק נייר להדבקה על הרצפה)

דפים

כלי כתיבה

הסבר מפורט בשלבים:

1. שלב א - פירמידת האמפתיים

1. בעזרת המסקינטייפ, מסמנים על הרצפה 5 פסים, אחד אחרי השני. הפס הראשון הוא הארוך ביותר, והאחרון הקצר ביותר (צורת פירמידה).
2. בתחילת המשחק, כל החניכים עומדים על הפס הראשון (הארוך).
3. המדריך קורא שאלה מתוך השאלות הבאות, וכל מי שעונה באופן חיובי לשאלה, רשאי להתקדם פס אחד קדימה.
4. נבקש מהחניכים - אמרו את האמת! זו לא בושה להישאר בתחתית הפירמידה, הרי זו הוכחה שהחניך דובר אמת, ועוד יוכל להשתפר בעתיד!

5. השאלות למשחק:

- חבר לקוי שמיעה לא שמע טוב את כל התכנון למשחק בהפסקה, ומבקש לחזור על הדברים, האם תחזרו בשבילו מילה במילה?
- חבר מתקשה בהכנת שיעורי בית, ואתם מסוגלים לסייע לו. תציעו לו עזרה?
- חסכתם מאה וחמישים שקלים. האם תתרמו חלק מהכסף לצדקה?
- שכן מבוגר צועד לכיוון הבניין עם סלים כבדים. האם תיגשו ותציעו לו עזרה?
- ארגון סיוע לניצולי שואה מפרסם מודעה בבית הספר, בה הוא מבקש

הקורונה בשל החשש להידבקותם.

הם ידליקו עבורם את הטלפונים, ידריכו אותם כיצד לבצע שיחות ועידה, ידאגו למטען תקין ולתקשורת איכותית עם בני המשפחה.

המתנדבים במחלקות סועדים את המטופלים בהגשת מזון אישית, סיוע בפעולות פשוטות, או ישיבה לידם על מנת להקשיב, לסייע בכל צורך ולהיות לחברה לקשישים מבודדים ובודדים.

עוד ועוד בתי חולים ברחבי הארץ מקבלים בברכה את בואם של המתנדבים המחלימים, וארגוני החסד כדוגמת 'עזר מציון' יצאו בקמפיין לעודד מחלימים לבוא להתנדב.

אשרינו שזכינו לכוז ערבות הדדית!

חידוון לחיות על קידוש ה'!

אחד המאפיינים של העם היהודי בכל הדורות הוא, הנכונות "למות על קידוש השם". להקריב את החיים, למען לא לבגוד באלוקים. זה התרחש בתקופות רבות בהיסטוריה, כאשר צוררים שונים איימו על יהודים כי אם לא יעזבו את דתם, יוצאו להורג. היהודים הקדושים בחרו במוות, העיקר להיות נאמנים לאמונתם.

אך ישנו קידוש ה' גדול יותר מאשר למות על קידוש ה'!

היתכן?!

הבה נראה...

מתלמידים להתנדב שתיים בשבוע בעבודות משרדיות. האם תציעו את עצמכם?

6. החניכים שהגיעו לפס האחרון, הם אלופי הערבות ההדית!

7. החניכים שנשארו בפס הראשון, הם אלופי אמירת אמת!

8. ולכולנו, לא משנה באיזה פס אנו נמצאים, יש מה לשפר ולתקן...

9. **שלב ב - האמפתיה בסביבה שלנו**

מחלקים את החניכים לשתיים או שלוש קבוצות. הקבוצות מתחרות זו בזו ב"תחרות האמפתיה".

10. כל קבוצה מתכנסת לעצמה, וחברי הקבוצה מעלים רעיונות לגילוי אמפתיה בחברה, ורושמים אותם על דף.

11. **רעיונות לדוגמה:**

- לזהות מי מתקשה להתכונן למבחן, ולעודד אותו.
- לחפש מי יושב לבד באוטובוס לטיול, ולהציע לו לשבת לידו.
- למצוא נער שעובר משבר משפחתי, ולטפוח לו על השכם.
- לגשת למורה שאחראי על הפקת מסיבת הגמה, ולאחל לו 'בהצלחה' בערב הגדול.
- 12. לאחר כעשר דקות מקריאים את הרעיונות, ומכריזים על:
 - הקבוצה המנצחת, שהביאה רעיונות רבים יותר.
 - החניך המנצח, שהביא את מספר הרעיונות הרב ביותר.
 - **ולסיום, המנצח המרכזי! מי שעזר לחבר אחר לגבש רעיון, סייע לו בתחרות, הוא המנצח האמיתי באמפתיה!**

ישתומם הרבה - עד שיימצאו הכול מקלסין אותו ואוהבין אותו, ומתאווין למעשיו: **הרי זה קידש את השם**, ועליו הכתוב אומר 'ויאמר לי, עבדי אתה - ישראל, אשר בך אתפאר' (ישעיהו מט ג)."

הוי אומר: כל אחד ואחד מאיתנו, בני תורה, כל רגע ורגע שאנו עושים מעשים טובים ומתנהגים כמו שצריך, אנחנו עושים קידוש ה' בחיינו! אנו מרוויחים אין-ספור מצוות של קידוש ה'!

בפרשת שמיני, מסופר על פטירת נדב ואביהוא, שני בניו של אהרון הכהן. מסביר הרשב"ם, שאמר לו משה לאהרון - בניך קידשו את ה' במוות, אתה יכול לקדש את ה' בחיים! שאל אהרון את משה - איך? אמר לו משה - 'יִידִים' - אם אתה לא תוריד דמעה, אם אתה לא תצא מבית המקדש, אם לא תקרע את הבגדים, אם אתה תחזור לעבודה מיד... אתה תוכיח לכולם, שאתה נאמן לתפקידך עד הסוף, אתה ככהן גדול דבוק בקב"ה ולא עוזב אותו עד הסוף! לכן כעת, כשאתה באמצע עבודת המקדש, אם תמשיך לבצע את מלאכתך, ותתנתק מהצרה הנוראים שפקדה אותך, יהיה זה קידוש ה' גדול מאוד.

נשאל את החניכים, האם הם הבינו מה לעשות עם החבל, לאור מה שלמדנו? כמובן שהם לא ידעו, לכן נמשיך הלאה לחידה הבאה.

חִידָה 2

האם החשמונאים - שאת ניצחונם על היוונים אנו חוגגים בחנוכה - נדרשו למסור את נפשם על קידוש ה'? האם היוונים גזרו עליהם: המרת דת או מוות?

תשובה

היוונים לא רצו להרוג את הנפש, אלא את הרוח, היוונים לא רצו להרוג את עם ישראל בגופם, אלא רצו "סך הכל" להשפיע עליהם את תרבותם. ולכן החשמונאים יצאו למלחמת חורמה ביוונים.

אם נשוה את הסכנה שהיתה בימי החשמונאים, לסכנה שהיתה בימי מרדכי ואסתר, אנו עלולים לחשוב שנס חנוכה לא היה גדול כל כך... הרי היוונים לא רצו 'להשמיד

נכין לצורך המערך חבל ארוך [בערך כ 10 מטר] ומכשירי כתיבה ודפים לכל החניכים.

תחילה נושיב את החניכים בחצי גורן בצורת ח'.
 כעת נפרוס את החבל כך שיחזיקו בו כולם, מהחניך הימני בקצה, דרך כל החניכים, עד החניך השמאלי בקצה השני.
 על החבל להיות מונח על השולחן, אך מתוח.
 כעת, כשכולם במתח לדעת מה עושים, נתחיל בחידה הראשונה.

חִידָה 1

מי שמת על קידוש ה', הוא בדורגה הכי גבוהה שיכולה להיות בגן עדן, כמבואר בגמרא "מקום שהרוגי מלכות עומדים אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם" (בבא בתרא י ב). האם יש דבר יותר נעלה וחשוב מכך?

תשובה

למות על קידוש ה' זו אומנם מדרגה גבוהה מאוד, אבל חשוב יותר וקשה הרבה יותר - לחיות על קידוש השם! לבצע את המעשים הנכונים בכל רגע בחיים, לא להיכנע לתכתיבי החברה, לעצלות וליצרים השליליים. ללכת עם האמת האלוקית!

ה' הביאינו לעולם על מנת שנקדש את שמו בחיינו, ולא במוותנו. איננו צריכים למות כדי לקדש שם שמים, ההיפך הוא הנכון. עיקר מגמת היהדות היא שהאדם יחיה חיים של קדושה, יבנה בית של קדושה, יעבוד בקדושה, יאכל בקדושה, יישן בקדושה. קידוש ה' עושים בעיקר **במהלך החיים**. אלא שאם קרה מה שקרה, והיהודי צריך לבחור בין חייו לבין האמונה, אז עליו להקריב את חייו למען הקב"ה. אבל מסירות הנפש היא יומיומית, ושייכת לכל יום שגרתי בחיים שלנו.

איך מקדשים את ה' בחיים? נקרא את דברי הרמב"ם (הלכות יסודי התורה א יא):

"וכן אם דיקדק החכם על עצמו, והיה דיבורו בנחת עם הבריות, ודעתו מעורבת עימהם, ומקבילן בסבר פנים יפות, ונעלב מהן ואינו עולבן, מכבד להן ואפילו למקילין לו, ונושא ונותן באמונה, ולא ירבה באריחות עמי הארץ וישיבתן, ולא ייראה תמיד אלא עוסק בתורה עטוף בציצית מוכתר בתפילין, ועושה בכל מעשיו לפני משורת הדין - והוא שלא יתרחק הרבה, ולא

פרידא מלא סבלנות ואורך רוח להסביר שוב ושוב...

באחד מהימים, בא אדם באמצע הלימוד, ורבי פרידא אמר לו שימתין מעט, כי הוא תיכף גומר את סדר הלימוד. כאשר סיים רבי פרידא ללמוד ארבע מאות פעמים עם התלמיד, אמר לו התלמיד שהוא היה לחוץ מהרגע ששמע שרבו עומד לצאת לעסוק בעניין אחר, הוא יצא מהריכוז, ולכן לא הצליח להבין היום את הנלמד...

רבי פרידא לא התרגז, אלא אמר: עכשיו אחזור על דברי ההסבר שוב ארבע מאות פעמים, תן את דעתך לשמוע כי לא אסתלק באמצע. לאחר ארבע מאות הפעמים הנוספות, הוא הבין.

יצאה בת קול משמים, כי יכול רבי פרידא לבחור לעצמו אחת מהאפשרויות הבאות: לחיות במשך ארבע מאות שנה, או שהוא וכל דורו יזכו לחיי העולם הבא. רבי פרידא, בחר באפשרות השנייה, המזכה את כל בני דורו, במקום לבחור באפשרות הראשונה הקרובה יותר לליבו. כאשר שמעו זאת בשמים, גזרו שיזכה לשני הדברים גם יחד.

ושאל מרן הרב שטיינמן וכי לא היו רשעים - אפילו במשהו - באותו דור? ואיך זכו להיכנס לגן עדן?

אלא כמו שר"י סלנטר אומר, שכאשר יהודי אחד מניח תפילין בירושלים, הוא מציל משמד יהודי אחר בפאריז, וכמו"כ כאן, ר' פרידא כ"כ מסר נפש למען אהבת תורה, ובכך הוא זכה להרים את כל הדור למצב שאפשר לעבור ולעלות למקום בגן עדן!

כעת נשאל פעם אחרונה מה לדעתכם יש לעשות עם החבל? ננסה קצת לגלות להם ברמזים.

הפיתרון:

כל אחד ינסה למשוך מעט אליו את החבל, לא חזק, בעדינות. כל אחד יכתוב ויספור בדף שחולק כמה פעמים הוא הרגיש משיכה בחבל, במהלך חמש דקות.

מה למדנו? גם משיכה קטנה, משפיעה על כולנו. כי כולנו קשורים זה לזה!

להרוג ולאבד את כל היהודים, אז מה כל כך גרוע? למה נס חנוכה נחגג שמונה ימים רצופים?

אלא שדוקא המזימה היוונית לשנות את חיי היהודים, חמורה יותר מהמזימה של המן להשמיד את הגוף היהודי!

בחג החנוכה אנו מציינים את זכותנו וחובתנו **לחיות כיהודים**, למלא כל יום ויום בחיינו בתוכן יהודי אמיתי!

כעת נחלק דפים ומכשירי כתיבה לכל החניכים. ונשאל שוב, אם למישהו יש רעיון מה לשחק עם החבל. בהקשר למה שלמדנו? סביר להניח שגם כאן לא יהיו הפתעות, ואף אחד לא ידע...

חידה 3

האם במעשה קטנטן שלנו אנחנו גם כן מקדשים את ה'? אפילו שהוא קטן, בלתי מורגש, ואף אחד לא רואה ולא יידע מזה? אם למשל קמתי חמש דקות יותר מוקדם בבוקר, האם אני מקדש את ה' בכך?

תשובה

ישנה אימרה ידועה מאוד של מרן רבי ישראל סלנטר זיע"א:

"כאשר יהודי אחד מניח תפילין בירושלים, הוא מציל משמד יהודי אחר בפריז!"

איך יתכן? מה הקשר?

כל מעשה טוב שלנו, אפילו הקטן ביותר, זוהי השפעה גדולה על כל הדור כולו! בכל מעשה ומעשה שלנו, העולם מתקדש עוד קצת.

מרן הרב אהרון לייב שטיינמן זצ"ל הביא לזה מקור נפלא:

בגמרא בעירובין (נד ב) מסופר על האמורא רבי פרידא, שאחד מתלמידיו היה בעל מוח חלש קשה הבנה, אך רבי פרידא, למרות היותו אמורא מפורסם, ישב ללמוד איתו את הגמרא, ורק לאחר ארבע מאות פעמים שהסביר לתלמיד את ביאור המשנה הנלמדת, הוא הבין אותה. כך היה כל פעם, 400 פעמים עד שהתלמיד הבין! ורבי

ר' שמרעל שחשש כי אם יוסיף ברק לתאר את כל עיטורי הכבוד והקרבות בהם זכה בעיטורים אלו, עתידים הם להגיע לסעודת מלווה מלכה מבלי לטעום מאומה, האיץ בברק וידידיו כי ייטלו את ידיהם, יאכלו, ותוך כדי סעודה ימשיכו להשמיע את סיפוריהם.

הללו שרעבים היו, נענו בחפץ לב להצעה, וישבו לסעוד את ליבם, ומכיוון שבבני אשכנז עסקינן, אי אפשר לה לסעודת השבת ללא גפילטע פיש וחריין (סלק אדום בשילוב חזרת). וכך, תוך כדי העברת המטעמים מאחד לשני, מבלי משים, התהפכה צנצנת החריין ולכלכה את מכנסיו של ר' שמערל.

שתיקה מביכה השתררה למספר שניות, אך ר' שמערל, שמנוסה היה בהכנסת אורחים, הגיב בשחוק מלבב, והסיט את השיחה לעניין אחר, מבלי להתייחס כלל לכתם שנוצר על בגדי השבת ההדורים אותם לבש.

ברק שהרגיש שלא בנוח מהמצב הקיים, הציע את שירותו בניקוי בגדיו של ר' שמערל, אך הלה סירב בתוקף, והוסיף לשבת כשבגדיו מוכתמים, כאילו לא אירע דבר.

משניסה אחד הנוכחים להעיר, כי במעט מים וסבון ניתן להסיר את הכתם, ואף עדיף לעשות זאת בטרם יתייבש הכתם, ולא יהיה ניתן להסירו, ניתקל אף הוא בסירוב מוחלט מצידו של ר' שמערל. בכדי להבהיר את סירובו הנחרץ, הכניסם בסוד ההלכה של כיבוס בשבת האסור מהתורה.

למחרת, ביום השבת, משהתייצב ר' שמערל לסעודה באותו בגד מוכתם, לא יכול היה ברק מלעצור את פליאתו, והעיר לר' שמערל: "מדוע אין אתה מחליף את בגדיך? וכי זהו כבוד השבת לשבת בבגד מוכתם?"

ר' שמערל חיך את חיוכו המלבב: "ראה, ברק ידידי, הרי במשך הסעודה התהדרת אתה וחבר מרעיק, באותות הכבוד אותם העניקה לכם הממשלה הפולנית, על מעשי גבורה שעשיתם. במהלך כל הסעודה לא הסרת את המדליות אותם רכשת בזיעת אפך ובטיפות דמך, מתוך הבנה כי אות כבוד הם לך, על שמסרת את נפשך למען המולדת ולמען העם. אף אני כן, **כתם זה מדליה הוא עבורי, גאה אני בו, ואין בכוונתי להסירו או לכבסו עד לצאת השבת, שהרי המדליה היא של שמירת השבת!** היא ההזדמנות שלי להודות לקב"ה על המתנה שנתן רק לנו, העם הנבחר."

סיפור | אגליית הכתם

ברק (דב בער) יוסלביץ היה קולונל יהודי-פולני המפורסם, תפקידו - מפקד גדוד הפרשים בצבא פולין, ואף שותף פעיל בצבאו של נפוליאון, הוא השתתף בקרבות רבים למען שחרור אדמת פולין מהכובש הרוסי. מעולם לא טרח להסתיר את יהדותו, אף שלא היה מתגאה בה.

באחד הקרבות נפצע ברק, וביקש להתאושש בביתו של מכרו היהודי, ר' שמערל שניטקבה, המתגורר בפלך גליציה, מחוז שגרו בו יהודים רבים. חברי ילדות היו השניים, אלא שעסקי המשפחה של ברק יוסלביץ, הרחיקו אותו מהיהדות, ורוח השחרור הצרפתי הכתה בו ובמשפחתו.

ר' שמערל, יהודי ירא שמים, המדקדק בהלכה ומקפיד על קלה כבחמורה, שמח על ביקורו של ידידו המפורסם, ואירחו כיאות לאדם רם מעלה. יחד ישבו השניים והתפקו על זיכרונות נעורים.

מכיוון שהחלמתו של ברק יוסלביץ ארכה יותר ממספר ימים, הרי שמטבע הדברים נפלה לה גם שבת באמצע. ר' שמערל שהזמין את ברק לכל סעודת השבת, צירף אליו גם מספר יהודים מגדוד הפרשים.

במהלך הסעודה התגלגלה השיחה גם על ענייני דת, כיצד ניתן לשמור הלכה לצד השירות בשדה הקרב. "לצערנו", הדגיש ברק, "אין ביכולת הגדוד לדקדק במצוות, שהרי פיקוח נפש דוחה שבת, ומכיוון שכבר הורגלו החיילים בחילול השבת, אזי גולשים הם גם למעשים נוספים. כמו כן", הוסיף יוסלביץ, "נושא הכשרות פרוץ עד מאוד בגדוד, וכי תעלה על דעתך שנוכל לספק לכל חייל בשר שחוט ובדוק, חלב ישראל וכו'? אל לך לשכוח כי בצבא לכל דבר עסקינן, ולכן מוגבלים אנו וקשורים למערכת השלטון הכללית."

תופעה מעניינת שר' שמערל שם אליה את ליבו, הייתה לבושם של בני גדוד הפרשים, ובפרט לבושו של מפקדם, ברק יוסלביץ. בגדים הדורים מלאי עיטורי כבוד. הוא עטה על חזהו שרשראות עיטורים, וצלבי זהב בכמות כה גדולה, עד שנראה היה כי משקלם עלול לגרום לסוסו האציל קריסת מערכות כללית...

ברק אף טרח להסביר לר' שמערל את משמעותו של כל עיטור. "צלב הזהב הפולני, הינו העיטור הגבוה ביותר הקיים בצבא פולין, זכיתי בו בקרב על שחרור פרגה, הסמוכה לוורשה, בירת פולין, תוך סיכון חיי חרב הכסף הזו, אות גבורה הוא על אומץ מול האויב בקרב מול האוסטרים, שנערך על יד העיר קוצק".

תובנה !

לא רק "למות על קידוש השם" זו מדלייה. גם להתאפק לא לחלל שבת, זו מדלייה! נעריך כל מעשה ומעשה, אפילו הקטן ביותר. כי כל מצווה היא עוד מדליה, בה ה' מתפאר ומתקדש על ידינו, ועל ידי כך אנו מוסיפים עוד קדושה לעולם, ומשפיעים לטובה גם על היהודים הכי רחוקים. כי כל היהודים בעולם, קשורים זה לזה ומושפעים זה מזה.

הפצת האור על ידי הארת פנים

בכל כיתה יש את הילדים המיוחדים האלו, שכולם אוהבים להקשיב להם! כולם רוצים להיות בחברתם, לשבת לידם בטיול או ללמוד עמם במבחן.

כשיש להם רעיון חדש למשחק, כולם מקשיבים להם. הם משפיעים על החברה, ודעתם נשמעת.

איך אפשר להיות כאלו, כדי להפיץ את הטוב ואת האור?

איך נגרום לאחרים להקשיב לנו?

כגון פחד, מתח וציפייה, נזכור לאורך זמן. אך אירוע 'יבש' כקניה בסופו, שלא עורר בקרבנו שום רגש, אינו משאיר חותם במוחנו ונשכח במהרה.

זהו סוד כוחם של מנהיגי אמת. ניתן לפגוש באנשים שמתגעגעים לרבניהם ומוריהם לאחר שנים ארוכות מאוד, מפני שמורים אלו לא רק העבירו חומר לימוד לתלמידיהם, אלא השקיעו בהם את נשמתם, אהבו אותם ועוררו בהם רגשות עזים.

עם ישראל זוכר לדורות עד את מנהיגי הרוח שלו, מפני שמנהיגים אלו הותירו חותם עז בנפשות העם, והחוויה עוברת מאב לבנו, מדור לדור. לעומתם, אנשים חשובים מאוד אשר שלטו, נלחמו, השיגו והמציאו, אך לא הותירו חותם רגשי, נעלמו מהזיכרון כלא היו...

אם ברצוננו להשפיע על הסביבה ולעשות שינוי לטובה, עלינו לא רק לומר ולדבר, אלא לפעול ולעורר רגשות חיוביים, להפיץ אור שיחדור אל תוך הלב פנימה...

במהלך שמונת ימי החנוכה מאיר את עולמנו אור מופלא. שלא כמו נרות השבת, אסור להשתמש בנרות החנוכה למטרת הנאה אישית. "הנרות הללו קודש הם, ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד". אנו מציבים את נרות החנוכה על החלון, או בפתח הבית, כקריאה לכל עובר אורח שימלא את עצמו באור המתוק הזה. אנו רוצים להפיץ את האור...

כשם שבחנוכה אנו מעמידים את הנרות "על פתח ביתו מבחוץ" ומאירים את העולם שמסביבנו באור התורה, כך צריך כל יהודי בחיי היום - יום, להפיץ בסביבתו יותר אור, יותר שמחה, יותר דרך ארץ, יותר לאהוב את החברים, יותר לשמוח בשמחתם, ובקיצור: "להאיר פנים!"

כה, ורק כה, נוכל להשפיע אור על העולם, להשפיע על השכנים, חברים, משפחה. וכך נזכה גם לקדש את כל העולם איתנו יחד, כפי שראינו במערך הקודם.

סיפור 1 | הרב[ה] אהבה!

היו היה רב צדיק ומיוחד. הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל שמו, רבה של רמת השרון. במשך שנים רבות טיפח את העיר, ועודד את התפתחות בתי הכנסת ואווירת היהדות במקום. התושבים כולם אהבוהו והעריצו את דמותו, חרדים, דתיים מסורתיים וחילוניים כאחד.

שאלה לדיון

גם אצלכם יש את 'מנהיג הכיתה'? ילד שכולם מקשיבים לו, משחקים את המשחק שהוא בוחה, עורכים את המסיבה בדיוק כפי שהוא מחליט ואוהבים את המורה שהוא אוהב?

איך אפשר להפוך להיות ממנהיגי הכיתה, בקהילה, במשפחה או כל קבוצה שהיא?

את הסוד גילו לנו חז"ל כשתיקנו לנו להדליק נרות חנוכה שמונה ימים.

מהו הסוד?

הסבירו לחניכים כי אין שום ענין להיות מין מנהיג כזה שכולם מפחדים ממנו, ועושים מה שהוא אומר רק מחשש שיזיק להם. מנהיגים כאלו הם בעצם שנואי הכיתה. אם רק כל אחד יאמר מה הוא חושב עליהם בלב, אוי ואבוי...

אבל יש מנהיגים נחמדים, שכולם באמת אוהבים, ודעתם נשמעת מתוך אהבה, הערכה וכבוד. איך אפשר להיות קצת כזה? להשפיע יותר בכיתה? לגרום לכך שיקשיבו לדברי ויתחשבו בדעת?

תשובה

כדי להשפיע, צריך המון אהבה לזולת! זהו הסוד של מנהיגות אמת!

כדי להבין איך זה עובד, הבה נתבונן בהבדל שבין קריאת ספר לבין קניה בסופר: מתי בפעם האחרונה קראתם ספר מתח? או ספר עצוב, או מצחיק? האם חצי שנה לאחר קריאת הספר, אתם מצליחים להיזכר איך קראו לגיבור הסיפור, ומה היה איתו? אם הספר היה איכותי ומעניין, כנראה התשובה שלכם היא: "כן, בהחלט!"

לעומת זאת, האם אתם מסוגלים להיזכר בקניה שביצעתם בסופר השכונתי לפני חצי שנה? או להיזכר בתחזית מזג האוויר שקראתם בעיתון לפני חודשיים?

אח... זה כבר קשה, בלתי אפשרי...

למה? איך יתכן שאנו זוכרים דבר אחד, ולא זוכרים דבר אחר שהיה באותו זמן?

כך טבע האדם! קריאת ספר שהייתה עבורנו "חוויה", והפעילה בקרבנו רגשות שונים

לא נצליח להשפיע על ידי ויכוחים, לא על ידי הוכחות, ובוודאי שלא על ידי הפעלת כוח. רק על ידי שנהאב אהבת אמת את המושפע!
 'ביטחון עצמי' או 'כישרון מולד' הם סוחפים ולפעמים נראים חשובים. אבל רק אהבה תקבע עד כמה נשפיע בחברה.

סיפור 2 | הארת הפניק שהצילה

מאמצים מרובים מושקעים בכשרות המאכלים שאנו צורכים! בשר כשה, מצריך מאמצים מיוחדים חובקי עולם. הרבנות הראשית מטיסה משלחות גדולות של שוחטים, בודקים ומומחים, למדינות בדרום אמריקה כדי לייבא משם בשר מהודר לצרכנים בארץ ישראל.

צוות הכשרות שוהה שם למשך כמה חודשי עבודה, בהם עובדים כל יום השוחטים והמשגיחים שעות ארוכות בבית המטבחיים. שטחי המרעה העצומים במדינות דרום אמריקה, הידע העצום והמסורת ארוכת השנים של גידול הבקר, מקנה למקומיים את האפשרות לגדל בקר איכותי ולמכור אותו במחירים זולים. יתרון נוסף לשחיטה בחו"ל, טמון בכך שבעלי המשחטה לא מוטרדים מכך שהמשגיחים יפסלו בהמות רבות ויגדירו אותן כ'לא כשרות', כיון שהם מוכרים אותם בקלות בשוק המקומי. הדבר מונע חשש ללחץ פסול מצד בעלי המשחטות על השוחטים והמשגיחים.

לפני כמה שנים יצא צוות שוחטים ומשגיחים לבית מטבחיים באורוגוואי. מפעל ענק קידם את פניהם. סרט נע ענק הסתובב בין כל המחלקות, איברי הבשר מוינו ונשלחו כל אחד אל המחלקה המיוחדת שלו. אולמות קירור ענקיים שכנו בקומה התחתונה, מקבלים בסופו של תהליך את כל חלקי הבשר בקבלת פנים צוננת וקפואה במיוחד. הרבנים מיהרו לסמן אולם אחד מתוך השלושה כאולם כשר, ותלו מנעול גדול על הדלת, כדי שאף עובד נכרי לא יכנס בטעות לאולם ויתעסק ללא השגחה עם הבשר הכשר.

מדי בוקר נכנס צוות הכשרות בשערי המפעל, ועזב אותו עם רדת הערב.

היה זה בתום אחד מימי העבודה. צוות הכשרות סיים את מלאכתו, וכולם יצאו

כולם היו באים להתברך מפיו ולשמוע את עצותיו המכוכמות. השפעתו של הרב אדלשטיין על בני עירו היתה עצומה, ואפילו ראשי העיר ביקשו לשמוע את דעתו בנושאים ציבוריים.

מה היה סוד כוחו והשפעתו? כיצד זה שכולם אהבוהו כל כך?

מספר הרב יאיר נחום, מקורבו:

"יום אחד סיפרתי לרב על קרוב משפחתי הנתון במצוקה, וביקשתי את עצתו. 'אני מכיר אותך', אמר הרב. 'הוא הרי התגורר כאן בעיר לפני חמש עשרה שנה, נכון?'

אישרתי את הדבר. משפחתי המורחבת, ברובה, גדלה ברמת השרון. 'הכרתי אף את אביו', המשיך הרב. 'היתה לו נגריה בדרום העיר. אשתו היא ממשפחת ביטון, תושבי העיר גם כן. הסבא שלהם עלה ממרוקו והתיישב כאן, הוא היה איש מיוחד. כדאי להיוועץ בדוד שלהם, המכהן כמנהל עמותה ידועה, ואולי יוכל לעזור. אוכל לדבר עמו בעצמי, ולעודד אותו להיכנס לעניין'.

הייתי המום. איך הרב מכיר את כל פרטי המשפחה לדורותיה? 'כבוד הרב', לא התאפקתי לשאול, 'מניין מכיר הרב את המשפחה טוב כל כך? יש איזה סוד שאני לא יודע? קשר חשאי בין קרובי משפחתי לבין הרב?'

חיך רחב עלה על פני הרב. 'יש סוד אחד, ואגלה לך אותו בשמחה', הוא פתח. 'הסוד הוא - סוד ההנהגה. מי שרוצה להיות רב עיר, או לכהן בתפקיד הנהגה אחר, צריך לאהוב כל אחד מהאנשים באמת! להתעניין בשלומם ולגלות אכפתיות של אמת למצבו. כאשר חשים כך כלפי כל אחד, ודאי שמכירים את כל שורשי משפחתו. כמו שמכירים חבר קרוב! אהבה - זהו סוד ההנהגה'."

! תובנה

מה נלמד ממנהיגותו של הרב אדלשטיין?

לא פלא שכולם, חילונים כחרדים, אשכנזים כספרדים, הרגישו אהבה עצומה לכבוד הרב אדלשטיין ושתו בצמא את דבריו. ככה זה, **כשאוהבים - משפיעים!**

גם אנחנו, כשנרצה להשפיע מעצמנו על אחרים. יש רק דרך אחת ויחידה:

לאהוב אותם אהבה עצומה!

תובנה !

שתי מילים בבוקר, ושתי מילים בערב, הם אלו שהצילו את חייו של שמשון (שימוש... בלשון השומר הנכרי). זהו כוחה של מילה לבבית, הבונה עולמות!

את שער המפעל בדרכם אל האכסניה בה לנו. שומר המפעל סקר את פניהם, ולפתע שאל: "כולם כאן? אתם בטוחים שלא שכחתם מישהו?"

השוחטים והמשגיחים הביטו זה בזה, ולפתע קרא השומר הנכרי המוצב בפתח המפעל: "שימוש! שימוש חסר, הוא לא כאן!" אחד המשגיחים מיהר להיכנס פנימה, עלה לחדר המשגיחים, אולם שמשון לא היה שם.

"שמשון! שמשון!" הוא קרא בקול ברחבי המפעל, אך לשוא. הוא עלה וירד את כל שלושת קומות הענק של המפעל, סקר בעיניו את כל המחלקות, אולם לא ראה נפש חיה בשום פינה. אולי שמשון יצא תוך כדי החיפושים שלי, חשב לעצמו, ופנה שוב לעבר היציאה.

כשהגיע אל הקומה התחתונה, חלף על פני אולמות הקירור, ולפתע לכד המנעול החדש של האולם הכשר את מבטו. אולי... אולי שמשון שם...

המשגיח מיהר לעבר דלת אולם הקירור, הצמיד את פיו וקרא: "שמשון! שמשון!" הוא היטה את אזנו והצליח לשמוע קריאות חלושות מבפנים: "כן, אני כאן!"

המשגיח רץ כל עוד נפשו בו להביא מפתח, וחילץ את שמשון ברגע האחרון מאולם הקירור הנעול. התברר שמשמשון שהה בתוך מיכל אריזה ענק לצורך סידור הסחורה, האחראי לא הבחין בו ונעל עליו את האולם... עוד כמה דקות, ולא היה נשאר חלילה את מי להציל... בשרו של שמשון היה קופא יחד עם כל הבשר השחוט, רחמנא לצלן...

שמשון בכה מהתרגשות. הוא מלמל פרקי הודיה לקב"ה, וחיבק שוב ושוב את המשגיח שהציל את חייו. "למעשה", נזכר המשגיח, "זה לא אני! השומר הגוי הוא שהציל את חייך! הוא ששאל אותנו האם לא חסר מישהו!"

"השומר?" התפלאו כולם. "מה פתאום הוא שם לב, באמת? מה גרם לו לשאול אותנו, דוקא היום, האם חסר מישהו?"

"פשוט מאוד", הסביר השומר ליהודים שהקיפו אותו וציפו לשמוע איך התגלגל הנס משמים. "האיש הזה, שימוש אתם קוראים לו? כן? שימוש הזה חולף כל יום על פני העמדה שלי, יחד עם כל חבריו. הוא היחיד שפונה אלי בחיוך, כל בוקר, ואומר לי 'בוקר טוב!' גם כשאתם יוצאים, שימוש לא שוכח לברך אותי ב'ערב טוב'. מתוך כל מאות הפועלים במפעל, הוא היחיד שלא שוכח ממני! אז איך אני אשכח ממנו? איך לא אשים לב שברכתו של שימוש חסרה לי?"

תובנה:

מילה אחת יכולה לשנות עולם שלם. 'בוקר טוב' אחד לחבר, יכול להאיר לו את כל היום, ואילו מילה מקניטה אחת יכולה להרוס לו חלילה את כל היום. הבה נשים לב ונכוון את מילותינו לדברים טובים.

עליך לקרוא את הפעילות של מסיבת חנוכה במערך הבא, ולתכננה כבר מהמפגש הנוכחי, כפי שיוסבר בדף הפעילות של המסיבה.

הפעלה | סיפור שבור**משפט פתיחה:**

'טלפון שבור' כולנו מכירים, אבל איך זה לכתוב 'סיפור שבור'? זו חוויה מרתקת ביותר!

הסבר כללי:

כל אחד כותב משפט, ויחד יוצרים סיפור שלם.

חומרים נדרשים:

דף גדול ועט.

הסבר מפורט בשלבים:

1. החניך הראשון כותב בדף שורה אחת, וגולש לשורה השנייה עם המילה האחרונה. לדוגמא: 'אבי הלך אתמול למכולת וראה חתול', הוא כותב בשורה הראשונה את כל המשפט חוץ מהמילה 'חתול' אותה הוא כותב בשורה השנייה. אסור לאף אחד לראות מה הוא כותב.
2. כעת הוא מקפל את הדף, כך שיראו רק את המילה בשורה השנייה [כמו בדוגמא - 'חתול!']
3. כעת על החניך השני למלא את השורה בהמשך למילה האחרונה שכתב החניך הראשון, וגם הוא יכתוב את המלה האחרונה בשורה הבאה, יקפל, וישאיר רק את המילה האחרונה גלויה.
4. כך ממשיכים ומעבירים את הדף בין כולם, עד שכל חברי הקבוצה כתבו שורה.
5. בסוף, פותחים את הקיפולים וקוראים את כל הסיפור המוזר שיצא...

הערה:

אפשר לקבוע נושא לכתובה, וכך אפשר לראות כל מיני היבטים על הנושא, ומה כל אחד חושב עליו.

במהלך מסיבת חנוכה, נערוך תחרות יצירתית. על התחרות נכריז כבר במפגש הקודם שלפני המסיבה.

מסיבת חנוכה

להשתתפות בתחרות, יתבקשו החניכים להכין יצירה מסויימת, ולשלב בה סמלים הקשורים לנושא שלמדנו - להפיץ את האור. על המדריך לבחור אחת מן האפשרויות לסניף שלו, בהתאם לכלים, ליכולות ולרמה של חניכיו. וכן בהתאם לנתונים בשטח העומדים לרשותו, כמו כלי טיגון או חומרי יצירה.

שלושת האפשרויות הן:

1. הכנת סופגניות בצורות הקשורות לנושא הפצת האור.
2. הכנת סביבונים בנושא הנ"ל.
3. הכנת חנוכיות בנושא הנ"ל.

במסיבת החנוכה כל אחד יציג את יצירתו לפני שלושה שופטים:

1. המדריך.
2. אחד מהחניכים, שמסיבה כזו או אחרת לא השתתף בתחרות בעצמו.
3. אישיות חשובה אחרת, כמו למשל המורה של החניכים.

רעיונות לסמלים וצורות שונות:

1. מגן דוד.
2. נר / נרות.
3. 'חמסה'.
4. שופר.
5. נורה [אור].

הניקוד יינתן על פי הקריטריונים הבאים:

1. יופי של היצירה.
2. בסופגניות, נוסף קריטריון של טעם.
3. השקעה.
4. רעיון מקורי.

נחלק פרסים שווים לזוכים. נשחק ונאכל מהיצירות היפות, לא לפני שנצלם אותם למזכרת...

חנוכה שמע!

משרד ראשי: רחוב גבעת שאול 27, גבעת שאול, ירושלים
טלפון: 077-40-50-813 פקס: 153-524-236-122
דוא"ל: israelshilo@gmail.com

יחדיו
ארגון נוער